II

(Acte fără caracter legislativ)

DECIZII

DECIZIA (UE) 2021/1943 A COMISIEI

din 14 iunie 2021

privind ajutorul de stat SA.33797 (2013/C) (ex 2013/NN, ex 2011/CP) pus în aplicare de Slovacia în favoarea întreprinderii NCHZ

[notificată cu numărul C(2021) 4185]

(Numai versiunea în limba slovacă este autentică)

(Text cu relevanță pentru SEE)

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 108 alineatul (2) primul paragraf,

având în vedere Acordul privind Spațiul Economic European, în special articolul 62 alineatul (1) litera (a),

având în vedere decizia prin care Comisia a inițiat procedura prevăzută la articolul 108 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ([1]),

după ce părțile interesate au fost invitate să își prezinte observațiile în conformitate cu dispozițiile menționate anterior și având în vedere observațiile acestora,

întrucât:

1. PROCEDURA

1.1. Deschiderea și închiderea procedurii oficiale de investigare

(1) Prin scrisoarea din 2 iulie 2013, Comisia a informat Slovacia că a decis inițierea procedurii prevăzute la articolul 108 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ([2]) („TFUE") cu privire la mai multe măsuri care ar fi fost puse în aplicare de Slovacia în favoarea întreprinderii Novácke chemické závody, a.s. v konkurze („NCHZ").

(2) Prin Decizia (UE) 2015/1826 ([3]) din 15 octombrie 2014 privind ajutorul de stat SA.33797 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2011/CP) pus în aplicare de Slovacia în favoarea întreprinderii NCHZ („decizia inițială"), Comisia a concluzionat la articolul 2 că decizia adoptată de comitetul creditorilor de a permite continuarea activității întreprinderii NCHZ după expirarea Legii privind întreprinderile strategice nu constituie ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) din TFUE.

(3) Procedura care a precedat adoptarea deciziei inițiale este prezentată în considerentele 1-9 ale acesteia.

([1]) Decizia Comisiei C(2013) 3555 final din 2 iulie 2013 (JO C 297, 12.10.2013, p. 85).
([2]) JO C 297, 12.10.2013, p. 85.
([3]) JO L 269, 15.10.2015, p. 71.

1.2. **Hotărârea Tribunalului în cauza T-284/15**

(4) În urma unei acțiuni introduse de AlzChem AG, Tribunalul, prin Hotărârea sa din 13 decembrie 2018 în cauza T-284/15 ([4]), a anulat articolul 2 din decizia inițială pe motiv că Comisia nu și-a motivat în mod corespunzător aprecierea privind existența unui avantaj economic și imputabilitatea statului, în ceea ce privește decizia de a permite continuarea activității întreprinderii NCHZ după 31 decembrie 2010 („măsura"). În special, motivarea insuficientă privea (i) rolul Tribunalului Districtual din Trenčín („tribunalul de insolvență") în luarea deciziei cu privire la continuarea activității întreprinderii NCHZ, (ii) existența unor drepturi de veto ale creditorilor publici în luarea deciziei cu privire la continuarea activității întreprinderii NCHZ, (iii) riscul acumulării creanțelor creditorilor după 31 decembrie 2010 și (iv) relevanța analizei economice și a prezentării conducerii NCHZ pentru luarea deciziilor creditorilor în ianuarie 2011.

(5) În ceea ce privește primul punct, și anume rolul tribunalului de insolvență în a decide cu privire la continuarea activității întreprinderii NCHZ, Tribunalul a susținut că, în decizia inițială, Comisia ar fi trebuit să explice modul în care a ținut seama de rolul tribunalului de insolvență în procesul decizional și motivele care au determinat-o să concluzioneze că decizia de continuare a activității întreprinderii NCHZ nu era imputabilă tribunalului de insolvență. Mai precis, Tribunalul a subliniat că decizia inițială menționează în mai multe rânduri decizia creditorilor din 26 ianuarie 2011 ([5]), prin care aceștia au convenit că activitatea NCHZ ar trebui să continue, fără a se referi la intervenția tribunalului de insolvență din 17 februarie 2011, care a declarat obligatorie decizia din 26 ianuarie 2011 pentru administratorul judiciar. De asemenea, evaluarea imputabilității din decizia inițială nu a menționat hotărârea instanței din 17 februarie 2011.

(6) În plus, Tribunalul a reamintit că, în ședința din 11 aprilie 2018, atunci când a întrebat Comisia dacă tribunalul de insolvență trebuia doar să evalueze respectarea aspectelor formale ale deciziei creditorilor sau dacă trebuia, de asemenea, să verifice validitatea deciziei și dacă putea ajunge la o concluzie diferită, Comisia nu a fost în măsură să ofere un răspuns în această privință. Tribunalul a subliniat, de asemenea, împrejurările speciale în care tribunalul de insolvență a intervenit în prezenta cauză, și anume în calitate de membru al organismului competent ([6]).

(7) În ceea ce privește al doilea punct, și anume drepturile de veto ale creditorilor publici, Tribunalul a considerat că decizia inițială conținea explicații inconsecvente cu privire la aspectul dacă creditorii garantați care erau membri ai organismului competent ([7]) constituiau un „organism" care a luat decizii cu majoritate de voturi sau dacă și-a făcut cunoscut punctul de vedere în mod individual; în cazul din urmă, decizia inițială nu a stabilit motivul pentru care nu aveau drept de veto ([8]).

(8) În ceea ce privește al treilea punct, și anume riscul acumulării creanțelor, Tribunalul a statuat că, deși decizia inițială stabilise existența unui risc de majorare a creanțelor pentru anumiți creditori publici garantați după 31 decembrie 2010, nu era clar dacă și în ce mod Comisia a luat în considerare acest risc atunci când a aplicat criteriul creditorilor privați. După cum a mai subliniat Tribunalul, constatarea Comisiei potrivit căreia decizia creditorilor publici cu privire la continuarea activității NCHZ a fost luată în același timp și în aceleași condiții (*pari passu*) precum deciziile creditorilor privați comparabili este incompatibilă cu o indicație din altă parte a deciziei inițiale potrivit căreia unii dintre acești creditori publici se aflau într-o situație diferită, întrucât creanțele lor se majoraseră deja în timpul falimentului NCHZ până la 31 decembrie 2010.

([4]) Hotărârea Tribunalului din 13 decembrie 2018, AlzChem AG/Comisia, T-284/15, EU:T:2018:950.

([5]) În special, considerentele 14, 26 și 32 și articolul 2 din decizia inițială.

([6]) Astfel cum este definit la considerentul 18 și menționat în hotărâre drept „comitetul relevant".

([7]) Astfel cum este definit la considerentul 18 și menționat în hotărâre drept „comitetul relevant". Tribunalul a observat că motivul referitor la dreptul de veto se referea numai la creditorii publici garantați care erau membri ai comitetului relevant, nu și la cei care erau membri ai comitetului creditorilor (a se vedea punctul 84 din hotărâre).

([8]) Hotărârea Tribunalului din 13 decembrie 2018, AlzChem AG/Comisia, T-284/15, EU:T:2018:950, punctele 94 și 95.

(9) În ceea ce privește cel de al patrulea punct, și anume relevanța analizei economice și a prezentării conducerii NCHZ pentru procesul decizional al creditorilor din ianuarie 2011, Tribunalul a observat că, în conformitate cu decizia inițială, ambele documente au stat la baza deciziei creditorilor din etapa premergătoare falimentului. În ceea ce privește analiza economică, Tribunalul a considerat că, în mod întemeiat, Comisia a constatat că analiza economică ar putea servi drept bază pentru decizia creditorilor; cu toate acestea, a remarcat și că decizia inițială nu indica faptul că această analiză a luat în considerare costul continuării activității NCHZ pentru acei creditori ale căror creanțe se majoraseră în cursul procedurii de faliment. Prin urmare, nu a fost clar motivul pentru care comportamentul creditorilor respectivi trebuia examinat prin aplicarea criteriului creditorului privat întemeiat pe această analiză. Având în vedere cele de mai sus, Tribunalul a considerat, de asemenea, lipsit de efect argumentul AlzChem potrivit căruia prezentarea conducerii nu era relevantă pentru evaluarea comportamentului creditorilor publici. În opinia Tribunalului, decizia inițială nu a motivat suficient relevanța acestor două documente – analiza economică și prezentarea conducerii –, în vederea analizării de către Comisie a situației creditorilor publici ale căror creanțe s-au majorat în cursul procedurii de faliment.

1.3. **Procedura judiciară privind prima perioadă de faliment**

(10) O procedură judiciară conexă a vizat prima perioadă de faliment a NCHZ, în cursul căreia NCHZ a beneficiat de statutul de întreprindere strategică în temeiul Legii privind întreprinderile strategice. La 24 septembrie 2019, Tribunalul a confirmat constatarea Comisiei privind ajutorul incompatibil și, prin urmare, a respins cererea de anulare împotriva articolului 1 din decizia inițială în cauza T-121/15 ([9]). La 29 aprilie 2021, Curtea de Justiție a respins recursul introdus împotriva hotărârii Tribunalului de către Fortischem, a.s. („Fortischem") ([10]).

1.4. **Redeschiderea procedurii oficiale de investigare**

(11) Având în vedere anularea de către Tribunal a articolului 2 din decizia inițială, procedura oficială de investigare rămâne deschisă în ceea ce privește decizia de a permite continuarea activității NCHZ după expirarea secțiunii relevante din Legea privind întreprinderile strategice.

(12) Comisia a invitat Slovacia și părțile interesate care prezentaseră observații să prezinte din nou observații cu privire la măsură, ținând seama de Hotărârea Tribunalului din 13 decembrie 2018. Slovacia a prezentat observații la 14 februarie 2020.

(13) De asemenea, Comisia a primit observații de la trei părți interesate la 5 decembrie 2019, 19 decembrie 2019 și, respectiv, 6 ianuarie 2020. Aceste observații au fost comunicate Slovaciei, oferindu-i astfel posibilitatea de a răspunde la acestea. Observațiile Slovaciei au fost primite prin scrisoarea transmisă la 28 mai 2020.

2. **CONTEXT ȘI DESCRIEREA MASURILOR**

2.1. **Beneficiarul**

(14) NCHZ a fost un producător slovac de produse chimice specializate (de exemplu, carbură de calciu, PVC, substanțe chimice de bază), cu aproximativ 1 400 de angajați până în 2008, ale cărui activități și operațiuni sunt detaliate la considerentele 10-11 din decizia inițială ([11]). Întreprinderea era privată ([12]).

2.2. **Procedura de faliment a NCHZ și organismul competent**

(15) Ulterior intrării în faliment a NCHZ la 8 octombrie 2009, a fost adoptată Legea privind întreprinderile strategice ([13]), care s-a aplicat întreprinderii NCHZ după ce guvernul a declarat NCHZ întreprindere strategică la 2 decembrie 2009 („prima perioadă de faliment").

([9]) Hotărârea Tribunalului (Camera a șasea) din 24 septembrie 2019, Fortischem a.s./Comisia, cauza T-121/15, EU:T:2019:684.

([10]) Hotărârea Curții de Justiție din 29 aprilie 2021, Fortischem/Comisia, C-890/19 P, EU:C:2021:345.

([11]) Pentru trimitere la decizia inițială, a se vedea considerentul 1 din prezenta decizie.

([12]) Proprietarul întreprinderii a fost Disor Holdings Limited. Între timp, activitățile NCHZ au fost preluate de Fortischem, astfel încât NCHZ nu mai produce substanțe chimice.

([13]) Legea nr. 493/2009 (Colecție de legi) privind mai multe măsuri referitoare la întreprinderile strategice, astfel cum a fost modificată („Legea privind întreprinderile strategice"), publicată în Jurnalul Oficial la 1 decembrie 2009.

(16) După ce Legea privind întreprinderile strategice a încetat să se aplice întreprinderii NCHZ la 31 decembrie 2010 („a doua perioadă de faliment"), continuarea activității întreprinderii NCHZ nu a mai fost garantată în temeiul acestei legi. Prin urmare, administratorul judiciar („administratorul") nu mai avea obligația legală de a continua activitatea întreprinderii.

(17) Pierderile NCHZ au fost în continuă creștere de la deschiderea procedurii de faliment împotriva NCHZ, iar costurile de exploatare a întreprinderii au fost mai mari decât veniturile obținute din exploatarea acesteia. În temeiul Legii privind falimentul ([14]), atunci când costurile de exploatare a întreprinderii aflate în faliment depășesc veniturile obținute din exploatarea acesteia, administratorul este obligat să informeze organismul competent relevant („organismul competent") ([15]), care este un organism colectiv, cu privire la această situație și să îi solicite instrucțiuni cu privire la continuarea activității întreprinderii și măsură în care va continua activitatea întreprinderii ([16]).

(18) Componența organismului competent este stabilită în conformitate cu dispozițiile Legii privind falimentul și este specifică fiecărui caz de faliment. În cazul întreprinderii NCHZ, organismul competent a fost format din (i) comitetul creditorilor, organism ales care reprezintă creditorii negarantați din etapa premergătoare falimentului, (ii) creditorii garantați din etapa premergătoare falimentului și (iii) tribunalul de insolvență ([17]).

(19) În conformitate cu Legea privind falimentul ([18]), creditorii cu așa-numitele „creanțe recunoscute" („zistené pohľadávky"), și anume creanțele înregistrate la administratorul judiciar care nu au fost respinse de administrator, aleg membrii comitetului creditorilor în cadrul adunării creditorilor. Prin intermediul comitetului creditorilor, creditorii creanțelor negarantate recunoscute își pot exercita drepturile în cadrul procedurii de faliment ([19]). Membrii comitetului creditorilor sunt obligați să acționeze în interesul tuturor creditorilor negarantați ([20]), maximizând gradul de achitare a creanțelor lor ([21]). Pe lângă comitetul creditorilor, și în conformitate cu Legea privind falimentul, și tribunalul de insolvență și administratorul judiciar trebuie să acționeze în ceea ce privește insolvența debitorului astfel încât să se atingă cea mai ridicată rată de recuperare posibilă pentru creditori ([22]).

(20) În cazul întreprinderii NCHZ, comitetul creditorilor de la momentul respectiv era compus din cinci entități, și anume (i) INVEST-KREDIT, s.r.o., (ii) Novácka Energetika, a.s., (iii) M-ENERGO, s.r.o., (iv) Fondul Slovac al Proprietății de Stat („Fond národného majetku SR") și (v) DAK KIABA, s.r.o. Patru dintre membrii comitetului creditorilor erau entități private ([23]); singura entitate publică din comitetul creditorilor era Fondul Slovac al Proprietății de Stat („Fond národného majetku SR"). Cu excepția INVEST-KREDIT, s.r.o., membrii privați ai comitetului creditorilor nu aveau legături de capital cu proprietarul NCHZ, astfel cum s-a stabilit în procedura în fața Tribunalului ([24]).

(21) Organismul competent a inclus, de asemenea, șase creditori garantați din etapa premergătoare falimentului („creditorii garantați afectați") care beneficiau de creanțe recunoscute garantate printr-o garanție reală și care, în ceea ce privește bunurile, formează un patrimoniu separat care face obiectul falimentului. Cei doi creditori garantați privați erau Post Bank („Poštová banka, a.s.") și NLB Factor, a.s. Ceilalți patru creditori erau entități publice, și anume (i) orașul Nováky („mesto Nováky"), (ii) Fondul slovac al proprietății de stat, (iii) Banca slovacă de garantare și dezvoltare („Slovenská záručná a rozvojová banka, a.s.") și (iv) Fondul de mediu („Enviromentálny fond").

([14]) Legea nr. 7/2005 (Colecție de legi) privind falimentul și restructurarea („Legea privind falimentul"), astfel cum a fost modificată și astfel cum este aplicabilă falimentului întreprinderii NCHZ.

([15]) „Príslušný orgán", astfel cum este definit la articolul 82 alineatul (2) din Legea privind falimentul. În cazul de față, organismul competent a fost constituit în temeiul articolului 82 alineatul (2) literele (c) și (e) din Legea privind falimentul.

([16]) În temeiul articolului 88 din Legea privind falimentul.

([17]) Componența organismului competent din cadrul procedurii de faliment a NCHZ a fost stabilită în temeiul articolului 82 alineatul (2) litera (c) și al articolului 82 alineatul (2) litera (e) din Legea privind falimentul.

([18]) Articolul 32 și articolul 35 alineatul (4) din Legea privind falimentul.

([19]) A se vedea articolul 33 din Legea privind falimentul.

([20]) A se vedea articolul 37 alineatul (4) din Legea privind falimentul.

([21]) A se vedea articolul 5 din Legea privind falimentul.

([22]) De asemenea, articolul 5 din Legea privind falimentul.

([23]) Drepturile de proprietate în rândul membrilor privați ai comitetului creditorilor, astfel cum au fost deja menționate la nota de subsol 9 din decizia inițială, erau deținute de următorii: INVEST-KREDIT, s.r.o. (deținută de DISOR HOLDINGS LIMITED, acționar unic al NCHZ); Novácka Energetika, a.s. (inițial o filială a NCHZ, acționarul majoritar al acesteia din ianuarie 2011 fiind STUPEFY HOLDINGS LIMITED); M-ENERGO, s.r.o. (acționar majoritar al STUPEFY HOLDINGS LIMITED) și DAK KIABA, s.r.o.

([24]) A se vedea Hotărârea Tribunalului din 13 decembrie 2018, AlzChem AG/Comisia, T-284/15, EU:T:2018:950, punctele 174, 175 și 180.
Prin intermediul motivului abordat la punctele menționate din hotărâre, AlzChem a făcut referire la legăturile de capital dintre anumiți creditori privați și „proprietarii" NCHZ, punând astfel sub semnul întrebării utilizarea de către Comisie a deciziei comitetului creditorilor drept criteriu de referință pentru aplicarea criteriului creditorului privat.

(22) În conformitate cu Legea privind falimentul ([25]), tribunalul de insolvență este, de asemenea, membru al organismului competent atunci când, în ceea ce privește bunurile care constituie un patrimoniu separat (spre deosebire de cel general) care face obiectul falimentului, administratorul judiciar respinge o creanță garantată a unui creditor garantat ([26]). În cazul NCHZ, administratorul judiciar a respins presupusa creanță a creditorului garantat privat REDQUEST LIMITED ([27]), care a contestat această respingere. Prin urmare, și (numai) din cauza existenței creanței contestate a REDQUEST LIMITED, tribunalul de insolvență a făcut parte, de asemenea, din organismul competent împreună cu comitetul creditorilor și creditorii garantați. În calitatea sa de membru al organismului competent, tribunalul de insolvență are în vedere interesele legitime ale creditorilor afectați și declarațiile acestora, precum și declarațiile altor membri ai organismului competent (a se vedea, de asemenea, considerentul 42 de mai jos). Astfel cum rezultă din componența organismului competent menționată mai sus, creditorii publici care au fost reprezentați în cadrul organismului competent au fost orașul Nováky, Fondul slovac al proprietății de stat, Banca slovacă de garantare și dezvoltare și Fondul de mediu.

2.3. **Descrierea măsurii**

(23) Măsura care face obiectul evaluării este decizia organismului competent de a ordona administratorului judiciar să continue activitatea NCHZ. Măsura a fost adoptată la 26 ianuarie 2011 în unanimitate de către comitetul creditorilor și creditorii garantați. Tribunalul de insolvență, acționând în calitate de membru al organismului competent după expirarea Legii privind întreprinderile strategice la 31 decembrie 2010, a declarat măsura obligatorie la 17 februarie 2011.

(24) Datoriile restante ale întreprinderii NCHZ față de creditorii publici sau de stat, care au rezultat în cursul procedurii de faliment, se ridicau la aproximativ 13,4 milioane EUR la 1 august 2012, data încheierii celei de a doua perioade de faliment. Această majorare a datoriilor față de creditorii publici pe care NCHZ a suportat-o în prima și a doua perioadă de faliment (astfel cum s-a menționat deja la considerentul 23 din decizia inițială) este prezentată în tabelul 1. Aceste datorii sunt definite drept „creanțe patrimoniale" ([28]). Datoriile restante ale NCHZ față de creditorii săi publici, care au rezultat în cursul procedurii de faliment, sunt descrise mai în detaliu la considerentele 22-25 din decizia inițială.

Tabelul 1

Datoriile NCHZ față de creditorii publici (rezultate în prima și a doua perioadă de faliment, situație la 1 august 2012) ([29])

Autorități publice/întreprinderi de stat	Valoarea datoriei în EUR
Compania de asigurări sociale (Sociálna poisťovňa)	9 297 270,28
Compania generală de asigurări de sănătate (Všeobecná zdravotná poisťovňa)	1 549 019,98
Întreprinderea publică de gospodărire a apelor (Slovenský vodohospodársky podnik, š.p.)	1 354 321,00
Orașul Nováky (taxă pentru deșeuri, impozit pe proprietăți imobiliare)	650 158,75
Fondul de mediu	475 678,64
RTVS, s.r.o.	14 870,72

([25]) Articolul 82 alineatul (2) litera (e) din Legea privind falimentul.
([26]) O creanță garantată poate fi respinsă, de exemplu, din cauza temeiului juridic al creanței, a caracterului executoriu al acesteia etc.
([27]) Întreprindere cu sediul la Londra, Regatul Unit.
([28]) A se vedea articolul 87 din Legea privind falimentul.
([29]) Tabelul reflectă situația de la 1 august 2012. Ca atare, pentru unii creditori care au avut relații active cu NCHZ în perioada de faliment (de exemplu, Fondul de mediu, orașul Nováky), acesta nu reflectă toate datoriile rezultate, deoarece creanțele din etapa ulterioară falimentului, inclusiv creanțele rezultate din activitatea întreprinderii, au fost achitate cu prioritate în cadrul procedurii de faliment. Astfel, unele dintre creanțele din etapa ulterioară falimentului au fost achitate înainte de 1 august 2012.

Mai multe municipalități (taxă pentru deșeuri, impozit pe proprietăți imobiliare)	5 704,40
Compania comună de asigurări de sănătate (Spoločná zdravotná poisťovna)	4 463,19
Autoritatea fiscală în domeniul autovehiculelor (Daň z motorových vozidiel)	2 390,50
TOTAL	**13 353 877,46**

(25) Datoriile restante ale NCHZ față de creditorii publici sau de stat, rezultate în cursul procedurii de faliment în anumite momente, sunt prezentate în tabelul 2.

Tabelul 2

Datoriile NCHZ față de creditorii publici: la data declarării falimentului, precum și cele rezultate în cursul procedurii de faliment restante la 31 decembrie 2009 și la 31 decembrie 2010 ([30])

Autorități publice/întreprinderi de stat	Valoarea datoriei în EUR la data declarării falimentului	Valoarea datoriei rezultate în cursul procedurii de faliment în EUR la 31 decembrie 2009	Valoarea datoriei rezultate în cursul procedurii de faliment în EUR la 31 decembrie 2010
Compania de asigurări sociale		544 001,99	3 878 065,44
Compania generală de asigurări de sănătate	72 442,24	91 694,96	626 702,68
Întreprinderea publică de gospodărire a apelor	91 213,48	66 595,2	732 177,68
Orașul Nováky	67 645,53 *	156,34	48 367,11
Fondul de mediu	1 019 792,01 **	29 762,71	222 954,21
RTVS, s.r.o.		929,42	6 041,23
Mai multe municipalități (taxa pentru deșeuri)			470,00
Compania comună de asigurări de sănătate	2 484,19	2 676,82	4 463,19
Compania de asigurări de sănătate a Uniunii	7 212,77	9 015,66	67 529,73
Compania de asigurări de sănătate DOVERA	81 369,57	116 377,21	827 004,92

* *din care 43 781,67 EUR drept creanță garantată și 23 863,86 EUR drept creanță negarantată;*
** *din care 949 879,66 EUR drept creanță garantată și 69 912,35 EUR drept creanță negarantată.*

(26) Creanțele Fondului de mediu din etapa ulterioară falimentului care au rezultat în prima perioadă de faliment au constat, în principal, în taxa de poluare atmosferică în valoare de 192 454 EUR, care a fost impusă în numele Fondului de mediu în mai 2010 pentru poluarea aerului din 2009. Taxa de poluare atmosferică în 2011, impusă în mai 2011 pentru poluarea din 2010, a fost stabilită la 170 070 EUR. La sfârșitul anului 2010, creanțele din etapa ulterioară falimentului rezultate din cauza neplății parțiale a taxei anuale pentru poluare atmosferică s-au ridicat la 222 954 EUR.

([30]) Observațiile autorităților slovace din 12 mai 2014.
Pentru creditorii cu relații active cu NCHZ în cadrul procedurii de faliment, aceste sume nu reflectă toate datoriile rezultate, deoarece creanțele din etapa ulterioară falimentului, inclusiv creanțele din activitatea întreprinderii, au fost achitate cu prioritate în cadrul procedurii de faliment.

(27) Principala creanță din etapa ulterioară falimentului a orașului Nováky în prima perioadă de faliment a fost reprezentată de impozitul pe proprietăți imobiliare pentru anul 2010, impus în martie 2010, stabilit la 523 793 EUR. La sfârșitul anului 2010, creanțele din etapa ulterioară falimentului se ridicau la suma de 29 762 EUR (în principal, obligația de plată a impozitului pe proprietăți imobiliare a NCHZ).

(28) Astfel cum se menționează la considerentul 17, atunci când costurile de exploatare a NCHZ au depășit veniturile, iar Legea privind întreprinderile strategice nu s-a mai aplicat întreprinderii NCHZ, administratorul trebuia să informeze organismul competent și să solicite instrucțiuni. Conform Legii privind falimentul, administratorul i-a informat pe membrii comitetului creditorilor și pe toți creditorii garantați cu privire la situație în cadrul unei reuniuni comune care a avut loc la 26 ianuarie 2011.

(29) În cadrul reuniunii din 26 ianuarie 2011, conducerea NCHZ a prezentat un studiu intitulat „NCHZ Nováky – Studiu privind fezabilitatea restructurării" („prezentarea conducerii"), care a analizat, printre altele, consecințele încetării activității NCHZ pentru îndeplinirea obligațiilor întreprinderii, impactul asupra regiunii, precum și asupra veniturilor statului și ale orașului. În prezentarea conducerii, s-a constatat că încetarea activității ar fi dezavantajoasă pentru interesele creditorilor, în special deoarece costurile de încetare a activității ar depăși cu siguranță soldul după îndeplinirea obligațiilor de exploatare, iar reluarea activității ulterior ar atrage costuri foarte ridicate.

(30) Prezentarea conducerii a explorat, de asemenea, șansele de a vinde NCHZ în condiții de asigurare a continuității activității. În urma prezentării, s-a constatat că valoarea actualizată netă a NCHZ face imposibilă vânzarea. Cu toate acestea, prezentarea a subliniat că întreprinderea ar putea fi vândută cu succes după adoptarea anumitor măsuri de restructurare. Mai precis, întrucât Legea privind întreprinderile strategice împiedică disponibilizarea personalului, NCHZ a putut pune în aplicare reducerile de personal, reducând costurile de exploatare, numai după ce această lege a încetat să se mai aplice la începutul celei de a doua perioade de faliment.

(31) Prezentarea a analizat în continuare scenariul în care întreruperea activității ar acoperi pasivele NCHZ și a constatat că valoarea reală preconizată a activelor întreprinderii s-ar ridica doar la 15,5 milioane EUR.

(32) Prezentarea conducerii a cuprins, de asemenea, o scurtă descriere generală a impactului opririi activității NCHZ asupra regiunii și asupra părților terțe ([31]). Printre efectele directe, s-ar număra concedierea a aproximativ 1 700 de angajați și creșterea șomajului. Scăderea veniturilor orașului Nováky numai din cauza neplății impozitelor și taxelor municipale a fost estimată la 572 000 EUR anual, din care 526 000 EUR pentru impozitul pe proprietăți imobiliare și 46 000 EUR pentru taxa pentru deșeuri municipale ([32]). Impactul preconizat asupra veniturilor statului a fost estimat la 7,4 milioane EUR anual, în principal provenite din contribuții din salarii (6,4 milioane EUR), taxe pentru apele uzate (747 000 EUR) și taxe pentru poluarea atmosferică (192 000 EUR).

(33) În plus, creditorii au avut la dispoziție o analiză economică elaborată de administrator la 23 decembrie 2010 („analiza economică" sau „analiza"), care a concluzionat că încetarea activității NCHZ ar fi contrară interesului comun al creditorilor NCHZ. Analiza a identificat mai multe scenarii posibile ([33]) și a comparat costurile și veniturile agregate ale creditorilor NCHZ în ansamblu, fără a examina situația fiecărui creditor în parte. Pierderile totale din activitatea întreprinderii NCHZ aflate în faliment până la 15 decembrie 2010 au fost stabilite la aproximativ 15,8 milioane EUR ([34]) (4,4 milioane EUR, după deducerea sumelor eliminate din bilanț).

([31]) Slide-urile 34-36 ale prezentării conducerii.

([32]) Valoarea totală a impactului pentru orașul Nováky a fost estimată la 757 000 EUR anual.

([33]) Scenariile explorate au fost următoarele: (i) vânzarea întreprinderii ca întreg, menținând-o în funcțiune, (ii) vânzarea întreprinderii pe părți, menținând-o în funcțiune, (iii) vânzarea întreprinderii pe părți, menținând anumite părți ale acesteia în funcțiune, și (iv) vânzarea activelor și încetarea completă a activității.

([34]) Calculate ca diferență între costurile totale de exploatare a întreprinderii, în valoare de 202,2 milioane EUR, și veniturile totale de 186,4 milioane EUR, pentru perioada care începe cu declararea falimentului NCHZ de către tribunalul de insolvență la 2 octombrie 2009 (în urma deschiderii procedurii de faliment la 24 septembrie 2009) și până la 15 decembrie 2010.

(34) În special, analiza arată faptul că întreruperea activității întreprinderii NCHZ ar conduce la costuri semnificative în valoare de peste 48 de milioane EUR, cea mai mare parte a acestora fiind legate de închiderea și curățarea siturilor de producție chimică (aproximativ 37,3 milioane EUR) și de cheltuielile de personal [10,5 milioane EUR, în cazul îndeplinirii tuturor obligațiilor juridice ([35])]. Aceste costuri de aproximativ 48 de milioane EUR nu ar exista dacă NCHZ ar continua să funcționeze. De asemenea, analiza precizează că, pe lângă aceste costuri directe de întrerupere a activității NCHZ, creanțele (la momentul respectiv) neachitate (și, în cea mai mare parte, neexigibile) care decurg din activitatea NCHZ în valoare de aproximativ 16 milioane EUR ([36]) ar trebui să fie plătite în plus. În același timp, veniturile preconizate din vânzarea de active individuale într-un scenariu ce presupune întreruperea activității NCHZ s-au situat între 47-52 de milioane EUR (fără a lua în considerare costurile suplimentare de demontare și de mutare a echipamentelor). În cazul întreruperii activității întreprinderii, creanțele neachitate care decurg din activitatea întreprinderii ar fi achitate drept creanțe asupra patrimoniului care face obiectul falimentului ([37]). Prin urmare, întreruperea activității ar mări masa creanțelor care trebuie achitate din patrimoniul care face obiectul falimentului, diminuând în general gradul de achitare a creanțelor. Prin urmare, administratorul judiciar a considerat că opțiunea de încetare a activității întreprinderii NCHZ și de vânzare a activelor acesteia în mod individual este opțiunea cea mai puțin avantajoasă, în special având în vedere costurile ridicate legate de îndeplinirea tuturor obligațiilor legale în ceea ce privește dezafectarea și curățarea. În plus, analiza a arătat că relansarea activității NCHZ după încetarea acesteia ar fi un proces foarte problematic sau chiar imposibil ([38]).

(35) Analiza a vizat, de asemenea, interesul potențialilor cumpărători față de întreprindere. În prima rundă a licitației („verejné ponukové konanie") pentru achiziționarea NCHZ, dintre cei șapte cumpărători interesați, numai societatea M-ENERGO s.r.o. a depus o ofertă de 2 milioane EUR. Prin urmare, administratorul a considerat că nu este sigur dacă o nouă rundă de licitație ar atrage alți cumpărători interesați. În acest sens, s-a observat că datoriile publice restante de aproximativ 6,1 milioane EUR nu ar putea fi preluate de cumpărător, dar că acestea ar fi achitate drept creanțe asupra patrimoniului care face obiectul falimentului („pohľadávky proti podstate"). În cazul continuării activității fără măsuri de economisire, analiza a estimat pierderile în 2011 la 3,8 milioane EUR.

(36) Analiza a abordat mai mulți factori, care pot fi considerați ca având impact potențial asupra achitării creanțelor din etapa premergătoare falimentului în cazul continuării activității NCHZ (cel puțin parțial), fără a detalia însă acest impact. În primul rând, performanța financiară ar fi influențată de măsurile de reducere a costurilor care urmează să fie puse în aplicare (cum ar fi concedierea parțială a personalului). În al doilea rând, veniturile obținute din vânzarea NCHZ ar putea varia în funcție de modul în care s-ar vinde NCHZ, ca întreg sau pe părți (menținând în același timp activitatea părților relevante) sau ca active individuale după închiderea activității NCHZ. În cazul în care se vând părți ale întreprinderii, analiza a arătat că este probabil ca numai activitățile mai lucrative ale NCHZ și activele conexe să poată fi vândute (cum ar fi divizia pentru carbură de calciu), iar patrimoniul care face obiectul falimentului ar trebui să acopere costurile pentru închiderea altor părți ale activității NCHZ. Producția de carbură de calciu este legată din punct de vedere tehnologic de alte operațiuni ale NCHZ (diviziuni); prin urmare, menținerea producției de carbură de calciu și închiderea altor operațiuni ar genera costuri suplimentare, astfel afectând negativ rentabilitatea diviziunii pentru carbură de calciu. Prin urmare, analiza economică a considerat ca fiind riscantă alternativa de a vinde întreprinderea pe părți, fie menținând funcționarea deplină a acesteia (sub rezerva unor măsuri suplimentare de reducere a costurilor), fie menținând în funcțiune doar unele dintre părțile sale.

(37) În temeiul Legii privind falimentul, deciziile comitetului creditorilor au fost adoptate de către majoritatea membrilor prezenți, fiecare membru având un vot ([39]). În temeiul aceleiași legi, fiecare membru al comitetului era obligat să acționeze în interesul comun al tuturor creditorilor negarantați ([40]). Acest lucru implică votul în interesul tuturor creditorilor negarantați, inclusiv al celor care nu făceau parte din comitetul creditorilor.

([35]) În funcție de varianta de reziliere a contractelor de muncă, costurile legate de personal au fost estimate la 7,7 milioane EUR, 8,9 milioane EUR sau 10,5 milioane EUR.

([36]) Această sumă nu reprezintă toate creanțele rezultate în prima perioadă de faliment, deoarece creanțele rezultate din activitatea întreprinderii au fost achitate continuu și, prin urmare, o parte din aceste creanțe erau deja achitate.

([37]) Articolul 88 alineatul (8) din Legea privind falimentul.

([38]) În special, în cazul opririi activității, electroliza devine inutilizabilă, fără posibilitatea de reluare a producției. În mod similar, dacă ar fi răcite cuptoarele de carbură utilizate pentru producția de carbură de calciu, repornirea lor ar fi problematică.

([39]) Articolul 38 alineatul (2) din Legea privind falimentul.

([40]) Articolul 37 alineatul (4) din Legea privind falimentul.

(38) Pe baza informațiilor cuprinse în prezentarea conducerii și în analiza economică, la reuniunea din 26 ianuarie 2011, toți membrii comitetului creditorilor prezenți au sprijinit instrucțiunea propusă administratorului judiciar de continuare a activității NCHZ în condiții neschimbate. Acest lucru a însemnat că NCHZ poate funcționa în aceeași măsură în care funcționase până la momentul respectiv, deoarece niciunul dintre membri nu a votat împotrivă sau nu s-a abținut. Ca atare, decizia comitetului creditorilor a fost adoptată în unanimitate, chiar dacă o majoritate ar fi fost suficientă pentru aprobarea instrucțiunii de către comitetul creditorilor. De asemenea, toți creditorii garantați prezenți la reuniune s-au pronunțat individual în favoarea aceleiași instrucțiuni adresate administratorului. Aceasta înseamnă că niciunul dintre creditorii garantați nu a respins instrucțiunea propusă sau nu s-a abținut de la adoptarea unei poziții.

(39) În plus, al doilea punct de pe ordinea de zi a reuniunii care a fost discutat se referea la forma și metoda de cedare a activelor NCHZ. Astfel cum reiese din procesul-verbal al reuniunii, creditorii prezenți au ajuns la un acord preliminar de a vinde NCHZ ca întreg, prin urmare, în condiții de asigurare a continuității activității, în cadrul unei licitații.

(40) Odată ce decizia comitetului creditorilor din 26 ianuarie 2011 cu instrucțiunea adresată administratorului judiciar a fost publicată ([41]), orice creditor negarantat public sau privat avea dreptul de a contesta instrucțiunea în fața tribunalului de insolvență din motive de conflict între instrucțiune și interesul comun al creditorilor negarantați ([42]). Cu toate acestea, niciun creditor nu a contestat instrucțiunea în fața tribunalului de insolvență.

(41) Aceeași instrucțiune pentru administrator a fost transmisă ulterior tribunalului de insolvență, care putea fie să aprobe instrucțiunea, fie să decidă modul în care ar trebui să procedeze administratorul ([43]); orice eventuală decizie a acestei instanțe ar anula astfel în mod efectiv decizia adoptată de alți membri ai organismului competent.

(42) În temeiul Legii privind falimentul ([44]), în cazul în care tribunalul de insolvență este membru al organismului competent, administratorul sau alți membri ai organismului competent trebuie să transmită instrucțiunea instanței spre aprobare după ce ceilalți membri ai organismului competent și-au exprimat opiniile cu privire la instrucțiune. Tribunalul de insolvență poate, prin intermediul unui ordin („uznesenie”), fie să aprobe instrucțiunea transmisă, fie să decidă modul în care ar trebui să se procedeze. Administratorul judiciar trebuie să respecte hotărârea judecătorească. La emiterea unui ordin, tribunalul de insolvență ia în considerare interesele legitime ale creditorilor afectați și declarațiile acestora, precum și declarațiile altor membri ai organismului competent.

(43) În cazul NCHZ, tribunalul de insolvență, în calitate de membru al organismului competent, a aprobat instrucțiunea adresată administratorului prin hotărârea din 17 februarie 2011 ([45]). Administratorul judiciar trebuia să respecte hotărârea judecătorească. Tribunalul de insolvență a luat act de adoptarea de către comitetul creditorilor, în unanimitate, a unui ordin prin care administratorul trebuia să continue activitatea NCHZ și, de asemenea, de faptul că toți creditorii garantați afectați ([46]) au impus administratorului aceeași instrucțiune ca și comitetul creditorilor. Tribunalul de insolvență a explicat, de asemenea, motivul pentru care făcea parte din organismul competent în cazul de față, și anume deoarece creanța garantată a creditorului REDQUEST LIMITED a fost respinsă de administrator, iar REDQUEST LIMITED a inițiat o procedură judiciară pentru a stabili creanța garantată a acestuia. Din motivarea tribunalului de insolvență rezultă că acesta a luat în considerare declarațiile individuale ale membrilor organismului competent (și anume comitetul creditorilor și creditorii garantați individuali) și faptul că niciunul dintre membrii organului competent nu a contestat instrucțiunea adresată administratorului judiciar. În motivarea sa, tribunalul de insolvență a făcut referire la analiza economică (a se vedea considerentele 33-36) a cărei elaborare fusese solicitată de instanță administratorului și ale cărei concluzii au arătat că încetarea activității NCHZ ar fi opțiunea cea mai puțin avantajoasă pentru achitarea creanțelor creditorilor, având în vedere costurile legate de închiderea activității. Tribunalul de insolvență a concluzionat că, având în vedere aceste circumstanțe și declarații ale membrilor organismului competent, nu a constatat nicio discrepanță sau niciun conflict între instrucțiunea propusă și interesul legitim al creditorilor afectați. Astfel cum rezultă din motivarea tribunalului de insolvență, prin aprobarea instrucțiunii, nu a evaluat individual interesele creditorilor individuali, în special ale REDQUEST LIMITED, care este menționat în hotărârea judecătorească numai în legătură cu implicarea tribunalului de insolvență în organismul competent, astfel cum s-a explicat.

([41]) Decizia („uznesenie”) a comitetului creditorilor, împreună cu procesul-verbal al reuniunii din 26 ianuarie 2011, au fost publicate în Jurnalul comercial („Obchodný vestník”) la 15 februarie 2011.

([42]) Articolul 38 alineatul (7) din Legea privind falimentul.

([43]) Articolul 83 alineatul (4) din Legea privind falimentul.

([44]) Articolul 83 alineatul (4) din Legea privind falimentul.

([45]) Ordinul („uznesenie”) nr. 29K/43/2009-18279.

([46]) Tribunalul de insolvență i-a enumerat pe cei 6 creditori garantați – membri ai organismului competent (a se vedea, de asemenea, considerentul 21 din prezenta decizie).

(44) Nu toți creditorii (publici) NCHZ din etapa premergătoare falimentului au fost reprezentați în cadrul organismului competent (componența acestuia este descrisă la considerentele 18-22) care a decis cu privire la continuarea activității NCHZ în a doua perioadă de faliment. În special, compania de asigurări sociale („Sociálna poisťovňa") și compania generală de asigurări de sănătate („Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s.") erau creditori publici nereprezentați în cadrul organismului competent. Creditorii care nu erau reprezentați în cadrul organismului competent, întrucât nu erau nici membri ai comitetului creditorilor, nici creditori garantați din etapa premergătoare falimentului, nu au avut astfel un cuvânt direct de spus cu privire la decizia privind continuarea activității NCHZ în a doua perioadă de faliment.

(45) Continuarea activității NCHZ după expirarea Legii privind întreprinderile strategice s-a bazat astfel pe decizia organismului competent care acționează în calitate de entitate colectivă cu scopul de a ordona administratorului judiciar să continue activitatea NCHZ, aspect cu privire la care membrii (și anume comitetul creditorilor și creditorii garantați) și-au exprimat poziția în cadrul reuniunii lor comune din 26 ianuarie 2011, iar membrul rămas (și anume tribunalul de insolvență) a aprobat instrucțiunea adresată administratorului judiciar în ordinul său din 17 februarie 2011. În urma acestei decizii, NCHZ și-a continuat activitatea fără întrerupere până la vânzarea sa către Via Chem Slovakia în condiții de asigurare a continuității activității, în iulie 2012.

3. OBSERVAȚIILE PĂRȚILOR INTERESATE ȘI ALE SLOVACIEI

3.1. Observații privind imputabilitatea

(46) AlzChem Group AG („AlzChem") susține ([47]) că decizia de continuare a activității NCHZ este imputabilă statului, întrucât creditorii garantați aveau drept de veto privind continuarea activității NCHZ. AlzChem deduce acest drept de veto dintr-o interpretare sistematică a Legii privind falimentul, indicând dispoziția conform căreia fiecare creditor garantat face parte din organismul competent. Prin urmare, creditorii garantați nu ar trebui să fie considerați organism colectiv, ceea ce conduce AlzChem la concluzia că fiecare creditor garantat în mod individual era în măsură să dea instrucțiuni administratorului judiciar în legătură cu propriile active distincte și să se opună adoptării instrucțiunii. AlzChem susține că fiecare dintre creditorii garantați trebuia să aprobe instrucțiunea dată administratorului judiciar pentru ca o astfel de instrucțiune să devină obligatorie pentru acesta. În plus, AlzChem invocă imputabilitatea statului, întrucât decizia creditorilor NCHZ a fost confirmată și declarată obligatorie de către tribunalul de insolvență. Instanțele naționale exercită autoritatea publică, iar hotărârile instanțelor naționale sunt, ca atare, imputabile statului. AlzChem invocă, de asemenea, jurisprudența Curții de Justiție potrivit căreia hotărârile instanțelor naționale pot constitui temeiul juridic al măsurilor de ajutor de stat. În subsidiar, AlzChem invocă imputabilitatea ca urmare a caracterului unanim al deciziei creditorilor, astfel cum a fost examinată și confirmată de tribunalul de insolvență.

(47) Fortischem neagă existența imputabilității ([48]), susținând că Legea slovacă privind falimentul nu prevede niciun drept de veto nici pentru membrii comitetului creditorilor, nici pentru creditorii garantați; prin urmare, creditorii publici garantați ai NCHZ nu au putut să se opună deciziei privind continuarea activității NCHZ. În al doilea rând, Fortischem susține că rolul tribunalului de insolvență în prezenta cauză a fost doar acela de a evalua legalitatea și compatibilitatea deciziei creditorilor din etapa premergătoare falimentului cu Legea privind falimentul. Invocând jurisprudența Curții de Justiție în cauzele Pearle ([49]) și Doux Elevage ([50]), imputabilitatea poate fi exclusă în cazul în care organismul public în cauză doar aprobă și declară obligatorii deciziile luate de participanții la piață. În cazul de față, analiza economică a arătat că vânzarea întreprinderii în condiții de asigurare a continuității activității era preferabilă lichidării și că toți creditorii cu drept de vot au fost în favoarea continuării activității întreprinderii. Drept urmare, în opinia Fortischem, tribunalul de insolvență a avut o marjă de apreciere și un rol minime, și anume de supraveghere a respectării normelor privind falimentul.

(48) Slovenská správcovská a reštrukturalizačná, k.s. („SRS"), în calitate de administrator judiciar al NCHZ, susține ([51]) că niciun membru al organismului competent nu a avut drept de veto. Indiferent de declarațiile reale ale creditorilor, astfel, atât în situațiile în care creditorii au împărtășit o poziție comună, cât și în situațiile în care aceștia au avut opinii divergente, o instrucțiune obligatorie pentru administrator ia întotdeauna, în cele din urmă, forma unei hotărâri judecătorești. Pentru SRS, aceasta înseamnă că niciun creditor (membru al organismului competent) nu ar fi putut exercita efectiv dreptul de veto pentru instrucțiunea adresată administratorului.

([47]) Observațiile prezentate de AlzChem la 6 ianuarie 2020.
([48]) Observațiile prezentate de Fortischem la 19 decembrie 2019.
([49]) Cauza C-345/02, Pearle și alții (JO C 228, 11.9.2004, p. 6).
([50]) Cauza C-677/11, Doux Elevage SNC (JO C 225, 3.8.2013, p. 21).
([51]) Observațiile prezentate de SRS la 4 decembrie 2019, referitoare la observațiile prezentate de SRS la 27 august 2013.

(49) Rezultă că, în opinia SRS, decizia ca NCHZ să funcționeze în continuare a fost luată de tribunalul de insolvență, iar continuarea activității NCHZ a fost rezultatul deciziei obligatorii a tribunalului de insolvență. Orice activitate ulterioară a fiecăruia dintre creditori în parte nu ar avea nicio influență asupra funcționării NCHZ, fără o hotărâre judecătorească. Instanța a luat în considerare în mod obligatoriu interesele legitime ale creditorilor afectați, precum și declarațiile acestora, al căror interes major a fost achitarea timpurie și maximă posibilă a creanțelor lor. Rolul tribunalului de insolvență a fost acela de a evalua respectarea interesului legitim colectiv al creditorilor și de a maximiza gradul de achitare a creanțelor acestora. Cu toate acestea, astfel cum specifică SRS, organismul competent formează o singură entitate în temeiul Legii privind falimentul, chiar și atunci când este compus din mai mulți membri.

(50) Slovacia susține ([52]) că Legea privind falimentul nu stabilește niciun drept de veto nici pentru un membru al comitetului creditorilor, nici pentru un creditor garantat. În cazul în care un creditor garantat se exprimă împotriva instrucțiunii propuse pentru administratorul judiciar și, prin urmare, votează împotriva acesteia, aceasta ar fi poziția unui singur creditor, pe care tribunalul de insolvență o ia în considerare în procesul său decizional, dar care nu creează obligații. Cu toate acestea, având în vedere situația de fapt din prezenta cauză, instanța nu a avut niciun motiv relevant pentru a respinge instrucțiunea propusă. În ceea ce privește rolul tribunalului de insolvență, Slovacia clarifică faptul că acesta nu a decis cu privire la aprobarea deciziei creditorilor din 26 ianuarie 2011 sau cu privire la valabilitatea acesteia. Dimpotrivă, tribunalul a decis în calitate de membru al organismului competent dacă să aprobe instrucțiunea propusă pentru administrator, după ce a analizat poziția celorlalți membri ai organismului competent și concluziile analizei economice a administratorului. În general, rolul principal al tribunalului în cadrul procedurii de faliment este de a-l supraveghea pe administratorul judiciar, precum și derularea procedurii și acționează ca *dominus litis* numai în cazul unui dezacord între administrator și creditori sau între creditori.

3.2. **Observații privind avantajul economic**

(51) Pe lângă chestiunea imputabilității, părțile interesate și Slovacia au furnizat, de asemenea, observații suplimentare cu privire la avantajul economic și, în special, cu privire la riscul acumulării creanțelor creditorilor în cursul celei de a doua perioade de faliment și cu privire la relevanța analizei economice și a prezentării conducerii pentru luarea deciziilor de către creditori în ianuarie 2011.

(52) Potrivit AlzChem ([53]), criteriul creditorului privat nu a fost îndeplinit în cazul NCHZ deoarece (i) creditorii publici relevanți nu au acționat *pari passu* în raport cu creditorii privați și deoarece (ii) analiza economică și prezentarea conducerii nu au fost relevante pentru evaluarea comportamentului Republicii Slovace în ceea ce privește continuarea activității NCHZ.

(53) În primul rând, Alzchem explică faptul că singurul interes al majorității creditorilor privați a fost legat de maximizarea încasărilor din vânzarea NCHZ, întrucât nu exista niciun risc de acumulare de creanțe în timpul continuării activității NCHZ. Potrivit AlzChem, creditorii precum statul slovac aveau creanțe semnificative acumulate în timpul operațiunilor în regim de faliment (contribuții la asigurările sociale, impozite etc., care apar ca urmare a continuării activității întreprinderii) și, prin urmare, ar fi trebuit să contrabalanseze beneficiile potențiale ale menținerii activității NCHZ (preț de vânzare potențial mai ridicat) cu riscul ca desfășurarea în continuare a activității să fi condus la o valoare mai mare a creanțelor neplătite. Potrivit Alzchem, comportamentul Novácka Energetika, a.s., unicul creditor privat ale cărui creanțe s-au majorat în cursul procedurii de faliment, nu poate justifica în mod rezonabil comportamentul tuturor creditorilor publici pe baza faptului că, spre deosebire de creditorii de stat, operatorii privați ar putea decide să întrerupă aprovizionarea întreprinderii aflate în faliment în orice moment, limitându-și astfel expunerea la creanțe suplimentare neplătite.

(54) În al doilea rând, Alzchem susține că analiza economică și prezentarea conducerii au fost pregătite pentru creditorii care erau membri ai comitetului creditorilor și creditorii garantați, prin urmare, pentru cei cu datorii din etapa premergătoare falimentului, și că aceste documente nu au luat în considerare interesele creditorilor ale căror creanțe au rezultat din activitatea NCHZ în timpul falimentului. Potrivit Alzchem, statul slovac a acumulat creanțe în valoare de 5,5 milioane EUR până la sfârșitul primei perioade de faliment și încă 7,8 milioane EUR în a doua perioadă de faliment.

([52]) Observațiile prezentate de Slovacia la 14 februarie 2020.
([53]) Observațiile prezentate de AlzChem la 6 ianuarie 2020.

(55) Fortischem consideră ([54]) că (i) creditorii publici relevanți au acționat *pari passu* în raport cu creditorii privați și că (ii) analiza economică și prezentarea conducerii reprezintă o bază valabilă pe care creditorii publici și-au întemeiat deciziile atunci când au aprobat instrucțiunea adresată administratorului judiciar.

(56) În primul rând, Fortischem recunoaște că creanțele a doi creditori publici garantați (Fondul de mediu și orașul Nováky) s-au majorat în timpul activității întreprinderii NCHZ aflate în faliment. De asemenea, după cum amintește Fortischem, comitetul creditorilor a fost format dintr-un singur creditor public (Fondul proprietății de stat) și patru creditori privați negarantați (INVEST-KREDIT, s.r.o., NCHZ Energetika, a.s., M-ENERGO, s.r.o., DAK KIABA, s.r.o.), toți votând în favoarea continuării activității. În opinia Fortischem, comparabilitatea creditorilor privați și publici în cadrul comitetului creditorilor rezultă din faptul că toți aceștia erau creditori negarantați din etapa premergătoare falimentului. Membrii comitetului creditorilor, în conformitate cu obligațiile lor legale, au votat în interesul tuturor creditorilor negarantați din etapa premergătoare falimentului, nu numai al celor prezenți în comitetul creditorilor.

(57) În plus, Fortischem consideră că Tribunalul din Trenčín ar fi autorizat continuarea activității NCHZ chiar și într-un scenariu în care Fondul de mediu și orașul Nováky ar fi votat pentru lichidarea NCHZ. La evaluarea intereselor a doi creditori garantați ale căror creanțe din etapa premergătoare falimentului reprezentau mai puțin de 4 % din valoarea tuturor creanțelor garantate din etapa premergătoare falimentului și a intereselor reprezentanților creditorilor negarantați pentru continuarea activității NCHZ, este aproape imposibil ca interesele creditorilor din etapa premergătoare falimentului să fi fost protejate prin orice altă decizie decât cea de continuare a activității NCHZ.

(58) În sfârșit, în ceea ce privește relevanța analizei economice pentru luarea deciziilor creditorilor în ianuarie 2011, Fortischem susține că nu era necesar să se facă nicio previziune specifică cu privire la costurile suplimentare potențiale în a doua perioadă de faliment, întrucât din analiza economică reieșea că niciuna dintre creanțele din etapa premergătoare falimentului nu ar fi fost achitată în cazul lichidării NCHZ. Întrucât vânzarea NCHZ în condiții de asigurare a continuității activității era singura alternativă satisfăcătoare pentru creditorii din etapa premergătoare falimentului, aceasta a implicat achitarea integrală a tuturor creanțelor din etapa ulterioară falimentului. Prin urmare, acest lucru a luat în considerare, cel puțin în mod implicit, interesele tuturor creditorilor din etapa ulterioară falimentului (inclusiv creanțele din etapa ulterioară falimentului ale creditorilor publici garantați). În plus, Fortischem susține că natura specifică a creanțelor din etapa premergătoare falimentului ale celor doi creditori garantați (Fondul de mediu și orașul Nováky) a făcut calculul irelevant, întrucât nicio creștere a creanțelor nu avea legătură cu funcționarea efectivă a NCHZ.

(59) În plus, Fortischem susține că, dacă se compară valoarea creanțelor la începutul celei de a doua perioade de faliment cu creanțele din etapa premergătoare falimentului și se compară plățile intermediare efectuate în prima perioadă de faliment cu creanțele din etapa ulterioară falimentului, riscul unei majorări semnificative a creanțelor ar fi trebuit să fie evaluat ca fiind minim, deși exista posibilitatea ca cel puțin o parte din creanțele sale din etapa premergătoare falimentului să fi putut fi achitate. Mai precis, impozitul pe proprietăți imobiliare pentru anul 2010, impus de orașul Nováky în martie 2010, era de 523 793 EUR, iar la sfârșitul anului 2010, obligația fiscală a NCHZ a crescut cu doar aproximativ 48 000 EUR. Creanțele Fondului de mediu s-au majorat în prima perioadă de faliment cu 193 192 EUR, ceea ce a reprezentat mai puțin de 20 % din creanța inițială din etapa premergătoare falimentului.

(60) SRS reamintește ([55]) că, în exercitarea competenței sale, tribunalul de insolvență soluționează conflictul dintre diferitele interese legitime ale creditorilor prin aplicarea principiului proporționalității. În general, aceasta înseamnă că orice interes posibil al unor creditori de a opri activitatea debitorului poate fi compensat de interesul colectiv al altor creditori de a continua activitatea, în special în cazul în care se poate aștepta în mod legitim ca desfășurarea în continuare a activității debitorului să genereze un grad mai mare de achitare a creanțelor în ansamblu. Deciziile privind continuarea activității NCHZ, precum și privind amploarea și forma lichidării NCHZ și a activelor acesteia au fost ghidate de interesul creditorilor în ansamblu de a obține gradul maxim de achitare a creanțelor lor.

(61) SRS este de părere că decizia de continuare a activității NCHZ s-a bazat într-adevăr pe o evaluare aprofundată a respectării interesului fundamental al creditorilor în ansamblu pentru a maximiza recuperarea creanțelor acestora, astfel cum a fost aplicată de un organism judiciar independent și imparțial care acționează în cadrul procedurii de faliment și care aplică normele legale generale privind falimentul în fiecare caz în parte, justificată de însăși substanța procedurii de faliment, dar și de necesitatea de a soluționa suprapunerea drepturilor și a intereselor pluralității creditorilor, pe de o parte, și activele limitate (activele comune), pe de altă parte.

([54]) Observațiile prezentate de Fortischem la 19 decembrie 2019.

([55]) Observațiile prezentate la 4 decembrie 2019, referitoare la observațiile prezentate de SRS la 27 august 2013.

(62) În ceea ce privește al doilea aspect, SRS susține că administratorul a pregătit analiza ca bază factuală calificată pentru luarea deciziilor de către organul competent, precum și pentru evaluarea primei oferte publice. Concluzia analizei a fost că singura modalitate de a dispune de patrimoniul care face obiectul falimentului, conducând la achitarea cel puțin parțială a creanțelor înregistrate la administrator (creanțe din etapa premergătoare falimentului), era vânzarea întreprinderii în condiții de asigurare a continuității activității. Alte alternative nu numai că nu ar conduce la achitarea creanțelor din etapa premergătoare falimentului, ci ar genera și costuri suplimentare semnificative care ar fi achitate în mod preferențial, cum ar fi creanțele asupra patrimoniului care face obiectul falimentului care, în cele din urmă, nu ar fi achitate. Rezultă că alte alternative ar avea drept rezultat creanțe suplimentare neachitate (din etapa ulterioară falimentului), în plus față de creanțele din etapa premergătoare falimentului care, de asemenea, nu ar fi achitate.

(63) Slovacia își reiterează opinia ([56]) potrivit căreia acțiunea creditorilor publici a fost în conformitate cu principiul creditorului în economia de piață, deoarece membrii individuali ai comitetului creditorilor și creditorii garantați, atât publici, cât și privați, au considerat că, în cazul în care administratorului i s-ar ordona să continue activitatea NCHZ, rata de recuperare ar fi, fără îndoială, mai ridicată. Slovacia precizează că Legea slovacă privind falimentul nu face o distincție explicită între creditorii privați și cei publici și nu îi tratează în mod diferit în scopul procedurilor de faliment.

(64) Slovacia face distincție, de asemenea, între diferitele tipuri de creanțe implicate în procedura de faliment, pe care le grupează în două categorii: cele care au apărut înainte de declararea falimentului și care au fost înregistrate la administratorul judiciar („creanțele din etapa premergătoare falimentului”) și cele care au apărut ulterior („creanțele din etapa ulterioară falimentului”). Creanțele din etapa ulterioară falimentului sunt (i) creanțe asupra patrimoniului care face obiectul falimentului („pohľadávky proti podstate”) sau (ii) creanțe rezultate din activitatea întreprinderii („pohľadávky z prevádzkovania podniku”).

(65) Creanțele asupra patrimoniului care face obiectul falimentului sunt creanțe rezultate în legătură cu administrarea și lichidarea activelor care fac obiectul falimentului, inclusiv onorariul administratorului judiciar. Acestea includ, de asemenea, impozite, taxe, comisioane, prime de asigurări sociale și de sănătate, salarii și alte costuri cu personalul, precum și remunerația administratorului. În cazul în care administratorul exploatează întreprinderea, aceste creanțe sunt considerate creanțe rezultate din activitatea întreprinderii. Creanțele asupra patrimoniului care face obiectul falimentului sunt achitate din veniturile obținute în urma lichidării, înainte de creanțele din etapa premergătoare falimentului.

(66) Creanțele rezultate din exploatarea întreprinderii apar în legătură cu activitatea întreprinderii aflate în faliment după declararea falimentului. Creanțele rezultate în urma activității sunt achitate din veniturile generate de activitatea întreprinderii. În cazul în care, după încetarea activității, veniturile sunt insuficiente pentru a achita creanțele rezultate din exploatarea întreprinderii, acestea sunt achitate în același mod ca și creanțele asupra patrimoniului care face obiectul falimentului, și anume din veniturile obținute în urma lichidării.

(67) Prin urmare, creanțele din etapa ulterioară falimentului (atât creanțele asupra patrimoniului care face obiectul falimentului, cât și cele rezultate din exploatare) sunt achitate înainte de creanțele din etapa premergătoare falimentului. Slovacia susține că, prin urmare, creanțele din etapa ulterioară falimentului trebuie să fie achitate integral înainte de achitarea creanțelor din etapa premergătoare falimentului pe baza calendarului încasărilor.

4. **EVALUAREA MĂSURII**

4.1. **Existența ajutorului de stat**

(68) Articolul 107 alineatul (1) din TFUE prevede că sunt incompatibile cu piața internă ajutoarele acordate de state sau prin intermediul resurselor de stat, sub orice formă, care denaturează sau amenință să denatureze concurența prin favorizarea anumitor întreprinderi sau a producerii anumitor bunuri, în măsura în care acestea afectează schimburile comerciale dintre statele membre. Aceste condiții sunt cumulative. În cazul în care nu este îndeplinită una dintre condiții, măsura în cauză nu poate fi considerată ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) din TFUE.

(69) Prin urmare, pentru ca o măsură să fie calificată drept ajutor în sensul acestei dispoziții, este necesar ca toate condițiile următoare să fie îndeplinite: (i) măsura trebuie să fie imputabilă statului și să fie finanțată din resurse de stat; (ii) măsura trebuie să confere un avantaj beneficiarului său; (iii) acest avantaj trebuie să fie selectiv și (iv) măsura trebuie să denatureze concurența sau să amenințe să denatureze concurența și să afecteze schimburile comerciale dintre statele membre.

([56]) Observațiile prezentate de Slovacia la 14 februarie 2020.

(70) În circumstanțele speței, este adecvat ca evaluarea să se limiteze la condițiile privind imputabilitatea și avantajul economic, întrucât, în lipsa oricăruia dintre aceste elemente, măsura nu va constitui ajutor de stat, fără a fi necesar să se evalueze dacă sunt îndeplinite celelalte criterii enumerate la articolul 107 alineatul (1) din TFUE.

4.2. **Imputabilitate**

(71) Astfel cum se descrie mai detaliat la considerentele 23-45, după ce Legea privind întreprinderile strategice a încetat să se aplice întreprinderii NCHZ la 31 decembrie 2010, administratorul nu mai avea obligația legală de a continua activitatea întreprinderii. Întrucât costurile de exploatare a întreprinderii NCHZ aflate în faliment au depășit veniturile obținute din exploatarea acesteia, astfel cum se prevede în Legea privind falimentul, administratorul a informat organismul competent (pentru componența acestuia, a se vedea considerentele 18-22) cu privire la această circumstanță și a prezentat, spre aprobare de către organismul competent, o instrucțiune prin care administratorul era obligat să asigure continuarea activității NCHZ.

(72) La 26 ianuarie 2011, în cadrul unei reuniuni comune a comitetului creditorilor și a creditorilor garantați, toți creditorii din comitetul creditorilor, atât publici, cât și privați, au aprobat instrucțiunea ca administratorul să continue activitatea întreprinderii NCHZ și toți creditorii garantați prezenți la reuniune, publici și privați deopotrivă, s-au exprimat în favoarea aprobării aceleiași instrucțiuni (a se vedea considerentul 38). Procesul-verbal al reuniunii din 26 ianuarie 2011, verificat de Comisie, confirmă faptul că creditorii garantați și-au făcut cunoscut punctul de vedere în mod individual în cadrul acestei reuniuni. Chiar dacă legea prevede că este suficient ca majoritatea membrilor comitetului creditorilor să susțină propunerea, s-a demonstrat că niciunul dintre acești membri nu a respins instrucțiunea pentru administrator. De asemenea, niciun creditor garantat nu s-a pronunțat împotriva aprobării unei astfel de instrucțiuni. Astfel, s-a stabilit că decizia creditorilor reprezentați în cadrul organismului competent a fost unanimă.

(73) Astfel cum se descrie la considerentul 20, nu s-a stabilit că creditorii privați ai comitetului creditorilor, cu excepția INVEST-KREDIT, s.r.o., ar avea legături de capital cu proprietarul NCHZ.

(74) S-a stabilit, de asemenea, că niciun creditor negarantat (public sau privat) nu a contestat în fața tribunalului de insolvență decizia comitetului creditorilor de continuare a activității NCHZ (a se vedea considerentul 40), în pofida dreptului lor de a proceda astfel.

(75) Prin hotărârea din 17 februarie 2011, tribunalul de insolvență, în calitate de membru al organismului competent, a aprobat, fără nicio modificare de fond ([57]), aceeași instrucțiune pentru administrator, care a devenit astfel obligatorie pentru administrator în conformitate cu articolul 83 alineatul (4) din Legea privind falimentul.

(76) Continuarea activității NCHZ după expirarea Legii privind întreprinderile strategice s-a bazat astfel pe decizia organismului competent compus din comitetul creditorilor (în principal întreprinderi private), creditorii garantați (în principal entități publice) și tribunalul de insolvență.

(77) Rezultă că atât pozițiile adoptate de comitetul creditorilor, cât și de creditorii garantați din 26 ianuarie 2011 (fără implicarea tribunalului de insolvență la 26 ianuarie 2011), cât și hotărârea judecătorească a tribunalului de insolvență din 17 februarie 2011 erau relevante în ceea ce privește aprobarea instrucțiunii adresate administratorului judiciar. Și anume, împreună, acestea au format procesul decizional al organismului competent care a ordonat în mod colectiv administratorului să continue activitatea NCHZ.

(78) Comisia consideră că organismul competent care acționează în calitate de organism colectiv (inclusiv tribunalul de insolvență) a decis cu privire la instrucțiunea adresată administratorului de a continua activitatea NCHZ, contrar opiniilor potrivit cărora decizia a fost luată doar de Tribunalul din Trenčín (opinie prezentată de SRS și AlzChem) sau că instrucțiunea provine din decizia creditorilor (opinie prezentată de Fortischem). Pur și simplu, hotărârea definitivă a tribunalului de insolvență a fost adoptată la 17 februarie 2011, după ce alți membri ai organismului competent și-au exprimat opiniile cu privire la instrucțiune în urma procedurii prevăzute în Legea privind falimentul (a se vedea considerentul 42), dar, în circumstanțele specifice ale cazului, în care toți ceilalți membri ai organismului competent au aprobat instrucțiunea pentru administrator, nu existau motive pentru ca tribunalul de insolvență să respingă aprobarea instrucțiunii propuse.

([57]) Comisia a revizuit hotărârea judecătorească din 17 februarie 2011 și a constatat că singura modificare nu era de fond și făcea referire la corectarea trimiterii la o dispoziție legală specifică.

(79) În ceea ce privește posibila existență a drepturilor de veto ale anumitor creditori, procedura oficială de investigare a arătat că niciun membru al comitetului creditorilor și niciunul dintre creditorii garantați nu aveau drept de veto în temeiul Legii privind falimentul. Afirmațiile AlzChem referitoare la existența drepturilor de veto s-au dovedit nefondate, întrucât nu a fost prezentat niciun element de probă care să confirme existența acestora. Dimpotrivă, din observațiile prezentate de celelalte părți interesate reiese că niciun creditor garantat, public sau privat, nu ar fi putut bloca individual aprobarea instrucțiunii adresate administratorului judiciar.

(80) În conformitate cu articolul 83 alineatul (4) din Legea privind falimentul, administratorul judiciar este obligat să respecte hotărârea judecătorească (a se vedea considerentul 42). Aceasta înseamnă că, în situația în care tribunalul de insolvență este membru al organismului competent, administratorul judiciar nu este obligat să respecte decizia creditorilor (nici a comitetului creditorilor, nici a creditorilor garantați) privind instrucțiunea pentru administratorul judiciar, ci este obligat să respecte exclusiv hotărârea tribunalului de insolvență. În plus, la pronunțarea hotărârii sale, tribunalul nu este obligat să respecte pozițiile divergente ale creditorilor garantați individuali și nu este obligat să le respecte: poate aproba instrucțiunea transmisă chiar și în cazul unor astfel de poziții divergente, cu condiția ca instrucțiunea să fie în interesul legitim al creditorilor afectați (considerentul 42). Rezultă că, chiar dacă unul sau mai mulți creditori garantați s-au exprimat împotriva aprobării instrucțiunii adresate administratorului judiciar în formularea propusă, acest lucru nu ar însemna în mod automat că o astfel de instrucțiune nu poate fi aprobată. Prin urmare, creditorii garantați individuali nu puteau „să se opună” adoptării instrucțiunii, în sensul de a bloca instrucțiunea doar prin respingerea adoptării propuse.

(81) În special, nu s-a confirmat că dreptul de veto al creditorilor garantați poate fi dedus din faptul că toți creditorii garantați au fost implicați în procesul decizional. Dreptul fiecărui creditor garantat din etapa premergătoare falimentului de a-și exprima punctul de vedere și de a participa la procesul decizional nu poate implica dreptul său de veto, în absența altor dispoziții în acest sens. Este adevărat că, spre deosebire de comitetul creditorilor, care era un organism colectiv ales (a se vedea considerentele 18 și 20), creditorii garantați nu au fost reprezentați într-un organism colectiv, ci, mai degrabă, fiecare creditor garantat a făcut parte din organismul competent în nume propriu în ceea ce privește fiecare patrimoniu separat care face obiectul falimentului (a se vedea considerentul 21). Cu toate acestea, contrar celor susținute de AlzChem (a se vedea considerentul 46), faptul că fiecare creditor garantat era membru al organismului competent nu înseamnă în mod automat că putea bloca o decizie a organismului competent. Cu alte cuvinte, dreptul de veto al creditorilor garantați nu poate fi dedus din faptul că fiecare dintre aceștia era membru al organismului competent.

(82) În plus, Comisia a verificat afirmația AlzChem potrivit căreia dreptul de veto al creditorilor garantați este prevăzut de Legea privind falimentul prin interpretarea sa sistemică. Secțiunile din Legea privind falimentul la care se referă AlzChem în sprijinul afirmației sale prezintă drepturile creditorilor garantați în cadrul procedurii de faliment. Ca atare, acestea nu prevăd dreptul de veto.

(83) De fapt, deciziile comitetului creditorilor au fost adoptate cu majoritate de voturi, iar creditorii garantați și-au făcut cunoscută poziția în mod individual, dar, de asemenea, fără drept de veto. Prin urmare, în pofida faptului că aveau posibilitatea de a respinge continuarea activității NCHZ (în cazul membrilor comitetului creditorilor) sau posibilitatea de a se pronunța împotriva aprobării unei astfel de instrucțiuni (în cazul creditorilor garantați), nicio entitate de stat nu ar fi putut să își impună interesul de a opri acumularea suplimentară de datorii, dacă ar fi existat un astfel de interes.

(84) Rezultă că nici creditorii publici, nici creditorii privați nu erau în măsură să exercite un drept de veto asupra activității NCHZ în a doua perioadă de faliment. Decizia de continuare a activității NCHZ a fost luată de organismul competent, care acționează în calitate de organism colectiv, iar niciun creditor privat sau public, în calitate de membru al organismului competent, nu ar fi putut, pe cont propriu, să blocheze decizia de continuare a activității NCHZ.

(85) În concluzie, trebuie respins, de asemenea, argumentul AlzChem potrivit căruia decizia de continuare a activității NCHZ este imputabilă Slovaciei, având în vedere că cei patru creditori garantați de stat au ales să nu își exercite drepturile de veto.

(86) S-a sugerat, de asemenea, că decizia de continuare a activității NCHZ este imputabilă Slovaciei, având în vedere că aceasta a fost confirmată și declarată obligatorie de către Tribunalul din Trenčín în februarie 2011. Deși, în principiu, nu se poate exclude ca o măsură să poată fi considerată o decizie imputabilă statului în sensul articolului 107 alineatul (1) din TFUE ca urmare a unei decizii a unei instanțe naționale ([58]), particularitățile implicării tribunalului de insolvență în prezenta cauză, astfel cum au fost evaluate în considerentele 88-92, o disting de cazurile în care imputabilitatea a fost constatată pe baza unei decizii a unei instanțe naționale.

(87) Procedura oficială de investigare a arătat că, în februarie 2011, tribunalul de insolvență a acționat în calitate de membru al organismului competent, cu un rol clar definit în temeiul Legii privind falimentul. Prin urmare, Comisia a examinat rolul tribunalului de insolvență atunci când acesta este membru al organismului competent în temeiul articolului 83 alineatul (4) din Legea privind falimentul.

(88) Tribunalul de insolvență s-a aflat într-o poziție unică de membru al organismului colectiv care a decis continuarea activității NCHZ. Acesta nu a acționat în calitatea obișnuită a instanței de organ care pronunță hotărâri, la care părțile apelează pentru o decizie oficială; mai degrabă, rolul său a fost de a asigura că instrucțiunea adresată administratorului respectă pozițiile și interesele legitime ale creditorilor afectați (a se vedea considerentele 42 și 43). Acest lucru este în conformitate cu rolul general al tribunalului de insolvență în procedurile de faliment, și anume acela de a acționa cu scopul de a obține cea mai ridicată rată de achitare a creanțelor creditorilor (a se vedea considerentul 19).

(89) Astfel cum se menționează la considerentul 42, atunci când instrucțiunea adresată administratorului judiciar este înaintată tribunalului de insolvență în vederea aprobării, tribunalul de insolvență poate fie să aprobe instrucțiunea, fie să decidă printr-un ordin modul în care ar trebui să se procedeze. Aceeași secțiune specifică faptul că, la emiterea ordinului, tribunalul de insolvență ia în considerare interesele legitime ale creditorilor afectați și declarațiile acestora, precum și declarațiile altor membri ai organismului competent.

(90) Astfel cum se descrie la considerentul 43, tribunalul de insolvență a examinat instrucțiunea propusă pentru administrator, având în vedere interesele legitime ale creditorilor afectați, precum și declarațiile acestora și declarațiile altor membri ai organismului competent. Aceasta a însemnat că tribunalul de insolvență a luat în considerare declarațiile comitetului creditorilor și ale tuturor creditorilor garantați individuali (inclusiv ale tuturor creditorilor garantați publici), precum și conținutul analizei economice, care a constatat că încetarea activității NCHZ pare mai puțin favorabilă din punctul de vedere al posibilității de achitare a creanțelor creditorilor din procedura de faliment, având în vedere costurile legate de încetarea activității.

(91) Deși este adevărat că hotărârea judecătorească a conferit instrucțiunii caracter obligatoriu pentru administratorul judiciar, în circumstanțele specifice ale cauzei, nu exista niciun motiv pentru ca tribunalul de insolvență să respingă instrucțiunea propusă. Într-o situație în care toți creditorii, dintre care majoritatea sunt privați, decid în mod expres că este în interesul lor economic să permită continuarea activității întreprinderii aflate în faliment, decizia lor nu este imputabilă statului pentru simplul fapt că un tribunal de insolvență o confirmă ulterior și o declară obligatorie.

(92) Hotărârea tribunalului de insolvență indică faptul că decizia de continuare a activității NCHZ a fost în interesul creditorilor. În acest sens, instanța a fost de acord cu pozițiile adoptate de toți ceilalți membri ai organismului competent, publici și privați, garantați și negarantați, precum și cu propunerea prezentată de administratorul judiciar; niciunul dintre acești actori nu a exprimat o opinie alternativă care să propună încetarea activității NCHZ. Potrivit jurisprudenței, articolul 107 alineatul (1) TFUE se referă la „deciziile statelor membre prin care, în urmărirea propriilor obiective economice și sociale, acordă, prin decizii unilaterale și autonome, resurse întreprinderilor sau altor persoane sau le procură avantaje menite să încurajeze realizarea obiectivelor economice sau sociale urmărite” ([59]). În această privință, nu există niciun indiciu în cazul de față că tribunalul de insolvență a acționat în urmărirea altor interese decât cele ale creditorilor în cauză și că nu a acționat în deplină concordanță cu ceea ce creditorii și administratorul judiciar au considerat a fi soluția cea mai rațională din punct de vedere economic.

([58]) A se vedea în acest sens Hotărârea din 26 octombrie 2016, DEI și Comisia/Alouminion tis Ellados, C-590/14 P, EU:C:2016:797, punctele 59, 77 și 81, și Hotărârea din 3 martie 2016, Simet/Comisia T-15/14, EU:T:2016:124, punctele 38, 44 și 45.

([59]) Hotărârea din 27 martie 1980, Amministrazione delle finanze dello Stato/Denkavit italiana, EU:C:1980:100, punctul 31; Hotărârea din 5 aprilie 2006, Deutsche Bahn/Comisia, T-351/02, EU:T:2006:104, punctul 100.

(93) Prin urmare, decizia organismului competent (din care a făcut parte tribunalul de insolvență) de continuare a activității NCHZ după expirarea Legii privind întreprinderile strategice nu poate fi considerată imputabilă statului, având în vedere lipsa drepturilor de veto ale creditorilor publici și rolul specific jucat de tribunalul de insolvență.

(94) În plus, nu există indicii că statul ar fi încercat să influențeze procesul decizional al creditorilor privați. Astfel cum a confirmat Tribunalul ([60]), nu s-a demonstrat că NCHZ a beneficiat de sprijin politic în ianuarie 2011 și că creditorii în cauză își formaseră părerea că există o astfel de susținere. În special, s-a concluzionat că neabrogarea Legii privind întreprinderile strategice de către noul guvern slovac aflat la putere în ianuarie 2011 nu putea fi interpretată ca un indiciu al sprijinului său politic pentru NCHZ. De asemenea, chiar dacă a existat un sprijin politic în perioada 2009-2010 (datorită Legii privind întreprinderile strategice) și ulterior în 2013, acest lucru nu înseamnă că sprijinul politic a existat în ianuarie 2011.

(95) În cazul de față, din hotărârea tribunalului de insolvență din 17 februarie 2011 (a se vedea considerentul 43), pe care Comisia a examinat-o, rezultă că motivele care au determinat tribunalul de insolvență să aprobe instrucțiunea adresată administratorului judiciar au fost următoarele: (i) adoptarea de către comitetul creditorilor, în unanimitate și fără obiecții, a unui ordin cu instrucțiunea adresată administratorului judiciar de a continua activitatea întreprinderii NCHZ și, de asemenea, faptul că toți cei șase creditori garantați au fost în favoarea aceleiași instrucțiuni; (ii) constatarea, în urma analizei economice (a se vedea considerentul 29) pregătită de administrator, că încetarea activității NCHZ ar fi opțiunea cea mai puțin avantajoasă pentru achitarea creanțelor creditorilor, având în vedere costurile legate de închiderea activității; (iii) absența unei discrepanțe sau a unui conflict între instrucțiunea propusă și interesul legitim al creditorilor afectați. Prin urmare, tribunalul de insolvență a examinat dacă instrucțiunea era în conformitate cu interesul legitim al creditorilor afectați în ansamblu, fără a aborda separat situația individuală a fiecărui creditor sau fără a evalua impactul asupra creanței respinse a REDQUEST LIMITED.

(96) În conformitate cu Legea privind falimentul, tribunalul de insolvență a avut, în principiu, opțiunea de a refuza instrucțiunea propusă pentru administratorul judiciar. Și anume, în funcție de o situație de fapt individuală și de interesele legitime ale creditorilor afectați, precum și de declarațiile creditorilor respectivi și ale altor membri ai organismului competent, în principiu, tribunalul de insolvență a avut posibilitatea de a nu aproba instrucțiunea, ci de a decide el însuși modul în care ar trebui să procedeze. Cu toate acestea, într-o situație în care toți creditorii reprezentați în cadrul organismului competent au considerat că este în interesul lor economic să permită continuarea activității NCHZ și s-au exprimat în acest sens, iar aceeași opinie a fost prezentată de administratorul judiciar, faptul că instanța a împărtășit această opinie nu este în favoarea imputabilității acestei decizii în sarcina statului numai din cauza caracterului obligatoriu al hotărârii tribunalului de insolvență. Există numeroase dovezi în cazul de față, inclusiv opinii pozitive din partea tuturor celorlalți actori implicați, potrivit cărora continuarea activității NCHZ a fost percepută de creditori ca fiind în interesul superior al acestora și este evident că, în exercitarea rolului său, tribunalul de insolvență era obligat să acționeze în interesul creditorilor NCHZ. În schimb, nu există niciun indiciu că tribunalul de insolvență a urmărit, prin adoptarea hotărârii sale, vreun obiectiv al statului slovac.

(97) Prin urmare, Comisia concluzionează că decizia organismului competent din a doua perioadă de faliment a NCHZ nu poate fi considerată o decizie imputabilă statului în sensul articolului 107 alineatul (1) din TFUE. Chiar dacă lipsește una dintre condițiile cumulative pentru constatarea existenței unui ajutor de stat, Comisia a verificat totuși dacă măsura în cauză a oferit NCHZ un avantaj economic pe care aceasta nu l-ar fi obținut în condiții de piață, după cum se detaliază mai jos.

4.3. **Avantajul economic**

(98) În general, tranzacțiile economice efectuate de organismele publice (inclusiv întreprinderile publice) nu conferă un avantaj pentru contrapartidă și, prin urmare, nu constituie ajutor dacă sunt efectuate cu respectarea condițiilor normale de piață ([61]).

([60]) A se vedea Hotărârea Tribunalului din 13 decembrie 2018, AlzChem AG/Comisia, T-284/15, EU:T:2018:950, punctele 129, 130, 134 și 142.

([61]) A se vedea punctul 74 din Comunicarea Comisiei nr. 2016/C 262/01 privind noțiunea de ajutor de stat, astfel cum este menționată la articolul 107 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene („NoA") (JO C 262, 19.7.2016, p. 1).

(99) Pentru a stabili dacă o tranzacție este efectuată în conformitate cu condițiile normale de piață, comportamentul unui organism public trebuie comparat cu cel al unui operator economic privat ipotetic care se află într-o situație similară (așa-numitul criteriu al operatorului în economia de piață). Instanțele Uniunii au elaborat tipuri specifice ale criteriului respectiv pentru diferite tipuri de tranzacții economice, în special „criteriul creditorului privat", în cazul tranzacțiilor care implică datorii ([62]), și „principiul investitorului în economia de piață", pentru a identifica prezența unui avantaj economic în cazul investițiilor de capital public ([63]).

(100) În cazul de față, având în vedere că au existat creditori publici implicați în procesul decizional cu privire la continuarea activităților NCHZ, dar că statul nu deține participații în întreprindere, evaluarea Comisiei se concentrează asupra tranzacției din perspectiva creditorului privat prudent ipotetic ([64]).

(101) Comisia a verificat analiza economică realizată de administrator, care a fost pusă la dispoziția creditorilor și a tribunalului de insolvență și a fost examinată de aceștia la momentul adoptării deciziei (a se vedea considerentele 33-36). Analiza identifică mai multe scenarii posibile și compară costurile și veniturile din punctul de vedere al creditorilor întreprinderii NCHZ. În special, analiza indică faptul că întreruperea activității NCHZ ar fi condus la costuri semnificative în valoare totală de peste 48 de milioane EUR. Cea mai mare parte a costurilor erau legate de închiderea și curățarea siturilor de producție chimică (aproximativ 37,3 milioane EUR) și de cheltuielile de personal (10,5 milioane EUR în cazul îndeplinirii tuturor obligațiilor juridice). În același timp, veniturile preconizate din vânzarea activelor individuale erau între 47 și 52 de milioane EUR (fără a lua în considerare costurile suplimentare de demontare și de mutare a echipamentelor).

(102) Întrucât datoriile restante (publice și private) care au rezultat de pe urma exploatării întreprinderii NCHZ în cursul procedurii de faliment (aproximativ 16 milioane EUR până la jumătatea lunii decembrie 2010, spre sfârșitul primei perioade de faliment) au beneficiat de un tratament preferențial, rezultă că niciuna dintre creanțele din etapa premergătoare falimentului nu ar fi fost achitată dacă activitățile NCHZ ar fi fost întrerupte. În analiză, se consideră că vânzarea întreprinderii în condiții de asigurare a continuității activității ar fi susceptibilă să conducă la un mai mare grad de achitare a creanțelor din etapa premergătoare falimentului în comparație cu scenariul întreruperii activității NCHZ, ceea ce ar genera costuri suplimentare semnificative pentru închiderea activităților NCHZ, iar relansarea acestora ar fi problematică, dacă nu chiar imposibilă, deoarece unele dintre echipamentele tehnologice ar fi afectate în mod ireparabil dacă activitățile ar fi întrerupte (a se vedea considerentele 34 și 36).

(103) Analiza a evaluat, de asemenea, interesul terților de a participa la licitație (licitații) pentru NCHZ. În cadrul primei licitații, dintre cei șapte cumpărători interesați, doar unul (societatea M-ENERGO, s.r.o.) a prezentat o ofertă în valoare de 2 milioane EUR. Administratorul a constatat că nu era clar dacă cea de a doua licitație va atrage mai mulți cumpărători interesați. Per ansamblu, concluzia analizei a fost aceea că este în interesul creditorilor ca activitatea întreprinderii NCHZ să continue, iar aceasta să fie vândută în condiții de asigurare a continuității activității.

(104) Comisia a examinat în continuare conținutul prezentării conducerii NCHZ (a se vedea considerentul 29 și următoarele), care a fost, de asemenea, pusă la dispoziția creditorilor și a tribunalului de insolvență la momentul luării deciziei. În prezentare, s-a considerat că valoarea reală preconizată a activelor întreprinderii în cazul încetării activității se ridică la doar 15,5 milioane EUR, ceea ce face ca întreruperea activității NCHZ să fie mai puțin atractivă pentru creditori. În plus, prezentarea susține că întreprinderea ar putea fi vândută cu succes în urma anumitor măsuri de restructurare care urmează să fie adoptate (cum ar fi concedierile de personal). În general, concluzia prezentării a fost că situația cea mai bună pentru creditori ar fi aceea ca NCHZ să fie vândută în condiții de asigurare a continuității activității.

([62]) Hotărârea Curții de Justiție din 22 noiembrie 2007, Spania/Comisia, C-525/04 P, EU:C:2007:698, punctele 59 și 60; Hotărârea Curții de Justiție din 24 ianuarie 2013, Frucona/Comisia, C-73/11 P, EU:C:2013:32, punctul 72; Hotărârea Curții de Justiție din 29 iunie 1999, DMTransport, C-256/97, EU:C:1999:332, punctul 30.

([63]) A se vedea, de exemplu, Hotărârea Curții de Justiție din 21 martie 1990, Belgia/Comisia („Tubemeuse"), C-142/87, EU:C:1990:125, punctul 29; Hotărârea Curții de Justiție din 21 martie 1991, Italia/Comisia („ALFA Romeo"), C-305/89, EU:C:1991:142, punctele 18 și 19; Hotărârea Tribunalului din 30 aprilie 1998, Cityflyer Express/Comisia, T-16/96, EU:T:1998:78, punctul 51; Hotărârea Tribunalului din 21 ianuarie 1999, Neue Maxhütte Stahlwerke și Lech-Stahlwerke/Comisia, cauzele conexate T-129/95, T-2/96 și T-97/96, EU:T:1999:7, punctul 104; Hotărârea Tribunalului din 6 martie 2003, Westdeutsche Landesbank Girozentrale și Land Nordrhein-Westfalen/Comisia, cauzele conexate T-228/99 și T-233/99, EU:T:2003:57, punctul 208.

([64]) Hotărârea Curții de Justiție din 20 septembrie 2017, Comisia/Frucona Košice, C-300/16 P, EU:C:2017:706, punctul 28.

(105) Propunerea de continuare a activității pe baza acestor documente a fost acceptată ulterior de toți creditorii din cadrul organismului competent, atât publici, cât și privați, garantați și negarantați.

(106) Având în vedere cele de mai sus, Comisia consideră că s-a ținut cont în mod corespunzător de analiza economică și de prezentarea conducerii și că acestea au constituit o bază valabilă pentru luarea deciziilor de către creditori și de către tribunalul de insolvență.

4.3.1. *Considerații comune*

(107) După cum reiese din tabelul 1 (a se vedea considerentul 24), creditorii publici cu cele mai mari creanțe din etapa ulterioară falimentului erau compania de asigurări sociale („Sociálna poisťovňa") și compania generală de asigurări de sănătate („Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s."). Astfel cum se descrie la considerentul 44, aceștia nu erau membri ai organismului competent care a decis cu privire la continuarea activității NCHZ. Prin urmare, nu au avut nicio posibilitate să influențeze în mod direct procesul decizional și nu au putut împiedica continuarea activității NCHZ.

(108) De asemenea, investigația aprofundată a arătat că, dintre cei patru creditori publici garantați care făceau parte din organismul competent (a se vedea considerentul 21), numai doi creditori publici erau vizați în mod direct de amenințarea acumulării suplimentare a datoriilor NCHZ către ei pe parcursul continuării activității sale, și anume Fondul de mediu și orașul Nováky. În mod specific, s-a stabilit că Banca slovacă de garantare și dezvoltare și Fondul proprietății de stat nu prezentau niciun risc de majorare a creanțelor ca urmare a continuării activității NCHZ, din cauza lipsei unor relații comerciale active cu NCHZ în perioada de faliment.

(109) În această privință, Tribunalul a constatat că, în decizia inițială, nu s-a demonstrat că „analiza economică a ridicat problema posibilei creșteri a creanțelor creditorilor în cazul în care activitatea NCHZ ar continua în a doua perioadă a falimentului" ([65]). Prin urmare, nu a fost evident cum a fost asociată verificarea de către Comisie a analizei economice în virtutea criteriului creditorului privat cu conținutul considerentului 110 din decizia inițială, care conținea evaluarea amenințării unei acumulări suplimentare a creanțelor creditorilor publici față de NCHZ pe parcursul continuării activității sale ([66]). Drept urmare, rezultă că analiza economică și, implicit, prezentarea conducerii trebuie să fie verificate în virtutea criteriului creditorului privat și a raționalității deciziei creditorilor, întrucât aceștia știau că valoarea creanțelor lor urma să crească.

(110) Tribunalul a statuat, de asemenea, că evaluarea riscului de majorare a creanțelor trebuie să aibă loc la momentul relevant, adică perioada în care au fost luate măsurile, și se abține de la orice evaluare întemeiată pe o situație ulterioară ([67]). Și anume, potrivit Tribunalului, „analiza nivelului de risc al unei majorări a creanțelor apărute, la momentul adoptării deciziei creditorilor în cadrul reuniunii din 26 ianuarie 2011, […] nu reieșea din decizia atacată" ([68]).

(111) Cei doi creditori publici care se confruntau cu un risc de majorare a creanțelor erau Fondul de mediu și orașul Nováky (a se vedea considerentul 24). Cu toate acestea, în cea mai mare parte, creanțele suplimentare apărute în cursul celei de a doua perioade de faliment nu au fost direct legate de activitățile întreprinderii NCHZ în a doua perioadă de faliment, ci de prima perioadă de faliment (a se vedea considerentul 130 și următoarele, precum și considerentul 141 și următoarele). În plus, atât orașul Nováky, cât și Fondul de mediu ar fi trebui să fi fost în măsură să prevadă acumularea de creanțe suplimentare la momentul luării deciziei. Acestea erau legate de taxe și impozite, astfel încât suma putea fi ușor aproximată, având în vedere că erau plăți anuale recurente. Prin urmare, la momentul luării deciziei privind continuarea activității NCHZ la 26 ianuarie 2011, riscul unei creșteri a creanțelor lor față de NCHZ trebuie să fi fost cunoscut de acești creditori. În special, aceștia puteau deduce valoarea riscului din

([65]) A se vedea Hotărârea Tribunalului din 13 decembrie 2018, AlzChem AG/Comisia, T-284/15, EU:T:2018:950, punctele 216 și 217.
([66]) A se vedea Hotărârea Tribunalului din 13 decembrie 2018, AlzChem AG/Comisia, T-284/15, EU:T:2018:950, punctele 216 și 217.
([67]) A se vedea Hotărârea Tribunalului din 13 decembrie 2018, AlzChem AG/Comisia, T-284/15, EU:T:2018:950, punctul 218.
([68]) A se vedea Hotărârea Tribunalului din 13 decembrie 2018, AlzChem AG/Comisia, T-284/15, EU:T:2018:950, punctul 221. „Decizie atacată" înseamnă „decizia inițială", astfel cum se utilizează în prezenta decizie.

prezentarea conducerii, care a cuprins o estimare a scăderii veniturilor pentru orașul Nováky și pentru stat în cazul în care NCHZ și-ar înceta activitatea (a se vedea considerentul 32) și care ar putea fi înțeleasă ca indicând creanțele suplimentare (și cuantumul acestora) la care s-ar expune orașul Nováky și Fondul de mediu, în cazul în care NCHZ și-ar continua activitatea. De asemenea, aceștia nu puteau ignora faptul că, în comparație cu perspectiva probabilă de a-și pierde toate creanțele din etapa premergătoare falimentului în caz de lichidare, creanțele suplimentare ar avea un domeniu de aplicare limitat. De asemenea, ambii creditori ar fi trebuit să fi avut cunoștință de tratamentul preferențial pe care l-ar obține aceste creanțe suplimentare (din etapa ulterioară falimentului). Astfel, analiza economică, completată de prezentarea conducerii, a informat și a constituit efectiv o bază valabilă pentru luarea deciziilor de către aceștia.

(112) Astfel cum se explică la considerentul 19, comitetul creditorilor era format dintr-un creditor public și patru creditori privați negarantați, toți creditorii negarantați din etapa premergătoare falimentului, care au sprijinit în unanimitate propunerea de continuare a activității. Astfel cum se explică în continuare la considerentul 37, în temeiul Legii privind falimentul, membrii comitetului creditorilor erau obligați să acționeze în interesul comun al tuturor creditorilor negarantați. Aceasta înseamnă că erau obligați să acționeze în interesul tuturor creditorilor negarantați din etapa premergătoare falimentului, nu numai în interesul celor reprezentați în comitetul creditorilor. Prin urmare, în lipsa unor dovezi contrare, se stabilește că decizia de continuare a activității întreprinderii NCHZ în cea de a doua perioadă de faliment a fost în interesul creditorilor negarantați din etapa premergătoare falimentului.

(113) În această privință, trebuie amintit că Tribunalul a respins argumentul invocat de AlzChem AG potrivit căruia votul creditorilor publici în cadrul comitetului relevant i-ar fi influențat pe creditorii privați, care sunt membri ai acestui comitet. Tribunalul a observat că AlzChem AG nu a furnizat niciun element de probă în susținerea afirmației sale și că trebuie să se prezume că creditorii privați au acționat în temeiul intereselor lor ([69]).

4.3.2. *Absența avantajului economic oferit de fiecare dintre creditorii publici ai NCHZ în parte*

(114) Comisia a evaluat separat pentru fiecare dintre creditorii publici care fac parte din organismul competent (a se vedea considerentul 21) situația lor individuală și dacă comportamentul lor a îndeplinit criteriul creditorului privat. Tribunalul a statuat că, atunci când se aplică criteriul creditorului privat, trebuie să se examineze situația individuală a creditorilor publici și să se țină seama de caracteristicile lor specifice, în special pe baza statutului lor de creditor privilegiat sau negarantat; prin urmare, creditorii publici nu ar trebui să fie considerați o entitate unică ([70]). În plus, Tribunalul a subliniat necesitatea de a se lua în considerare un creditor privat care se află într-o situație cât mai apropiată posibil de cea a creditorului public și care urmărește să obțină plata sumelor pe care i le datorează un debitor.

(115) Comisia nu evaluează situația creditorilor publici care nu au făcut parte din organismul competent, în special compania de asigurări sociale și compania generală de asigurări de sănătate, care erau creditorii publici cu cele mai mari creanțe rezultate în cadrul procedurii de faliment (a se vedea tabelul 1, considerentul 24). Creditorii respectivi nu au putut interveni în mod direct în procesul decizional privind continuarea activității NCHZ, astfel încât nu au avut niciun cuvânt direct de spus cu privire la decizia privind continuarea activității NCHZ (a se vedea considerentul 44). În această privință, Tribunalul a respins argumentele prezentate de AlzChem potrivit cărora

([69]) Hotărârea Tribunalului din 13 decembrie 2018, AlzChem AG/Comisia, T-284/15, EU:T:2018:950, punctul 143.

([70]) Hotărârea Tribunalului din 13 decembrie 2018, AlzChem AG/Comisia, T-284/15, EU:T:2018:950, punctele 188, 190 și 192 (a se vedea extrasele de mai jos). A se vedea, de asemenea, Hotărârea Tribunalului din 11 iulie 2002, HAMSA/Comisia, T-152/99, EU:T:2002:188, punctele 166-172; Hotărârea Tribunalului din 17 mai 2011, Buczek Automotive/Comisia, T-1/08, EU:T:2011:216, punctul 84.
Curtea a susținut că: „[…] reiese din Hotărârea din 11 iulie 2002, HAMSA/Comisia (T-152/99, EU:T:2002:188), cu precădere din cuprinsul punctelor 166-172 din aceasta, că instanța Uniunii a preconizat o examinare a situației individuale a creditorilor publici, în special în funcție de calitatea lor de creditori chirografari sau privilegiați, pentru a stabili în esență dacă alegerea efectuată de ei depășea ceea ce era justificat de exigențele comerciale sau dacă alegerea respectivă putea fi explicată prin voința de a acorda un avantaj întreprinderii în cauză. Rezultă de aici că instanța Uniunii a considerat că creditorii publici nu trebuie să fie considerați o entitate unică, ci că trebuie să se ia în considerare calitățile lor specifice.” De asemenea, „[…] trebuie să se constate că considerentele Hotărârii din 11 iulie 2002, HAMSA/Comisia (T-152/99, EU:T:2002:188, punctele 168 și 170), au fost reluate în Hotărârea din 17 mai 2011, Buczek Automotive/Comisia (T-1/08, EU:T:2011:216, punctul 84).” În sfârșit, „[…] Curtea a subliniat necesitatea de a se lua în considerare, cu ocazia aplicării principiului creditorului privat, un creditor privat care se află într-o situație cât mai apropiată posibil de cea a creditorului public și care urmărește să obțină plata sumelor pe care i le datorează un debitor care se confruntă cu dificultăți financiare, ceea ce presupune că statul nu trebuie să fie considerat un creditor unic care regrupează toți creditorii publici interesați.”

(i) compania de asigurări sociale ar fi putut și ar fi trebuit să intervină în fața tribunalului de insolvență pentru a contesta continuarea activității NCHZ și (ii) faptul că, dacă această companie ar fi utilizat toate mijloacele de care dispunea pentru a evita alte pierderi, Republica Slovacă nu este exonerată de responsabilitatea sa de a evita prin alte mijloace acumularea de datorii care îi sunt cuvenite ([71]). Tribunalul a considerat că nu reieșea din dispozițiile Legii privind falimentului, în special din articolul 83 alineatul (4), că, în împrejurările speței, compania de asigurări sociale putea interveni în procesul decizional privind continuarea activității NCHZ în fața tribunalului de insolvență și a concluzionat astfel că respectiva companie de asigurări sociale nu avea o astfel de posibilitate de a interveni ([72]).

4.3.2.1. Banca slovacă de garantare și dezvoltare

(116) Banca slovacă de garantare și dezvoltare („banca") era unul dintre cei șase creditori garantați ai NCHZ cu o creanță garantată din etapa premergătoare falimentului de aproximativ 750 000 EUR, pe baza unui acord de împrumut.

(117) Astfel cum s-a menționat la considerentul 108, banca nu avea relații comerciale active cu NCHZ în perioada falimentului. Acesta nu deținea creanțe din etapa ulterioară falimentului față de NCHZ și nu prezenta niciun risc de a suporta o majorare a datoriilor ca urmare a continuării activității NCHZ: creanțele sale nu se puteau majora numai ca urmare a continuării activității NCHZ.

(118) În acest context, Comisia consideră că analiza economică și prezentarea conducerii întreprinderii NCHZ, pe care banca le-a avut la dispoziția sa la momentul adoptării deciziei în ianuarie 2011, au constituit o bază valabilă pentru susținerea deciziei de către bancă. Astfel cum se descrie la considerentele 101-104, aceste documente au arătat că desfășurarea în continuare a activității NCHZ și vânzarea acesteia în condiții de asigurare a continuității activității [existând un cumpărător interesat disponibil (considerentul 103)] erau în interesul creditorilor, prin urmare, și al băncii.

(119) În plus, s-a stabilit că (i) la jumătatea lunii decembrie 2010, creanțele neachitate rezultate din activitatea întreprinderii NCHZ în prima perioadă de faliment, care aveau prioritate față de creanțele din etapa premergătoare falimentului, se ridicau la aproximativ 16 milioane EUR (considerentul 33) și că (ii) aproape toate veniturile (în funcție de scenariu) din vânzarea activelor NCHZ ar trebui să acopere costurile întreruperii activității NCHZ (considerentul 34). Acest lucru a redus în mod semnificativ probabilitatea achitării creanțelor din etapa premergătoare falimentului într-un scenariu de lichidare.

(120) Având în vedere cele de mai sus, era rezonabil să se preconizeze că niciuna dintre creanțele băncii din etapa premergătoare falimentului nu ar fi fost achitate în cazul unei lichidări. Astfel, pe baza informațiilor de care dispunea la momentul respectiv, Banca slovacă de garantare și dezvoltare putea considera că ar fi mai avantajată în cazul continuării activității în comparație cu pierderea tuturor creanțelor sale în caz de lichidare.

(121) Pe baza celor de mai sus, Comisia consideră că decizia Băncii slovace de garantare și dezvoltare de a sprijini continuarea activității NCHZ ar fi fost luată, de asemenea, de un creditor privat rezonabil și diligent și, prin urmare, a fost conformă cu piața.

4.3.2.2. Fondul proprietății de stat

(122) Fondul proprietății de stat era un creditor garantat al NCHZ, cu o creanță din etapa premergătoare falimentului asupra NCHZ de aproximativ 17,85 milioane EUR, bazată pe obligațiile legate de privatizare. În același timp, era singurul creditor public din comitetul creditorilor care îi reprezenta pe creditorii negarantați, alături de patru creditori negarantați privați (a se vedea considerentul 19).

(123) Toți creditorii negarantați din etapa premergătoare falimentului din comitetul creditorilor, inclusiv Fondul proprietății de stat, au sprijinit continuarea activității întreprinderii NCHZ și aveau obligația legală de a acționa în interesul tuturor creditorilor negarantați din etapa premergătoare falimentului, nu numai al celor prezenți în comitetul creditorilor. În același timp, Fondul proprietății de stat care este, de asemenea, un creditor garantat s-a pronunțat în favoarea continuării activității.

([71]) Hotărârea Tribunalului din 13 decembrie 2018, AlzChem AG/Comisia, T-284/15, EU:T:2018:950, punctele 145-152.
([72]) Hotărârea Tribunalului din 13 decembrie 2018, AlzChem AG/Comisia, T-284/15, EU:T:2018:950, punctele 151 și 152.

(124) Astfel cum s-a menționat la considerentul 108, Fondul proprietății de stat nu avea relații comerciale active cu NCHZ în perioada falimentului. Acesta nu deținea creanțe din etapa ulterioară falimentului față de NCHZ și nu prezenta niciun risc de a suporta o majorare a datoriilor ca urmare a continuării activității NCHZ: creanțele sale nu se puteau majora numai ca urmare a continuării activității NCHZ.

(125) În acest context, analiza economică și prezentarea conducerii NCHZ, pe care Fondul proprietății de stat le-a avut la dispoziția sa la momentul adoptării deciziei în ianuarie 2011, au constituit o bază valabilă pentru susținerea deciziei. Astfel cum se descrie la considerentele 101-104, aceste documente au arătat că desfășurarea în continuare a activității NCHZ și vânzarea acesteia în condiții de asigurare a continuității activității [existând un cumpărător interesat disponibil (considerentul 103)] erau în interesul creditorilor, prin urmare, și al Fondului proprietății de stat.

(126) În plus, s-a stabilit că (i) la jumătatea lunii decembrie 2010, creanțele neachitate rezultate din activitatea întreprinderii NCHZ în prima perioadă de faliment, care aveau prioritate față de creanțele din etapa premergătoare falimentului, se ridicau la aproximativ 16 milioane EUR (considerentul 33) și că (ii) aproape toate veniturile (în funcție de scenariu) din vânzarea activelor NCHZ ar trebui să acopere costurile întreruperii activității NCHZ (considerentul 34). Acest lucru a redus în mod semnificativ probabilitatea achitării creanțelor din etapa premergătoare falimentului într-un scenariu de lichidare.

(127) Având în vedere cele de mai sus, orice creditor ipotetic aflat în aceeași situație ar fi putut preconiza în mod rezonabil că niciuna dintre creanțele din etapa premergătoare falimentului ale Fondului proprietății de stat nu ar fi fost achitată în cazul unei lichidări. Astfel, pe baza informațiilor de care dispunea la momentul respectiv, Fondul proprietății de stat a putut considera în mod rezonabil că ar fi mai avantajat în cazul continuării activității în comparație cu pierderea tuturor creanțelor sale în caz de lichidare.

(128) Pe baza celor de mai sus, Comisia consideră că decizia Fondului proprietății de stat de a vota în favoarea continuării activității NCHZ ar fi fost luată, de asemenea, de un creditor privat rezonabil și diligent și, prin urmare, a fost conformă cu piața.

4.3.2.3. Fondul de mediu

(129) Fondul de mediu era un creditor garantat al NCHZ, cu o creanță garantată din perioada premergătoare falimentului asupra NCHZ de aproximativ 950 000 EUR, pe baza unui acord de împrumut, și o creanță negarantată din perioada premergătoare falimentului în valoare de aproximativ 70 000 EUR (a se vedea tabelul 2, considerentul 25).

(130) Astfel cum s-a menționat la considerentele 108 și 111, Fondul de mediu era expus riscului de a suporta o majorare a datoriilor ca urmare a continuării activității NCHZ și a suportat datorii suplimentare atât în prima, cât și în a doua perioadă de faliment.

(131) Creanțele Fondului de mediu, rezultate după declararea falimentului de către NCHZ, au fost cauzate de neplata parțială a taxei anuale de poluare atmosferică. În conformitate cu cerințele legale în vigoare, taxele erau impuse operatorilor industriali pentru anii precedenți ([73]), pe baza nivelului de poluare atmosferică cauzat de instalația respectivă în anul precedent.

(132) Investigația oficială a arătat că taxa de poluare atmosferică din 2010, care a fost impusă în numele Fondului de mediu în mai 2010 pentru poluarea aerului din 2009, a fost stabilită la 192 454 EUR, iar la sfârșitul anului 2010 (sfârșitul primei perioade de faliment), creanțele din etapa ulterioară falimentului se ridicau la 222 954 EUR din cauza neplății parțiale a taxei anuale de poluare atmosferică (a se vedea considerentul 26). Totuși, aceste creanțe nu au fost rezultatul activității întreprinderii NCHZ aflate în faliment în cursul anului 2010, ci în 2009, când activitatea NCHZ era garantată prin lege.

(133) Comisia observă, în primul rând, că valoarea taxelor de poluare atmosferică era în mare măsură previzibilă, întrucât era legată de nivelul de funcționare a întreprinderii. În al doilea rând, taxele publice suportate de întreprinderea aflată în faliment aveau prioritate față de creanțele din etapa premergătoare falimentului.

([73]) În conformitate cu Legea nr. 401/1998 privind poluarea, astfel cum a fost modificată.

(134) Prin urmare, tot în 2011, era de așteptat ca NCHZ să suporte datorii suplimentare legate de taxa de poluare atmosferică (pentru anul 2010), chiar dacă creditorii ar fi decis în favoarea lichidării în 2011. În plus, având în vedere că, chiar și în scenariul de lichidare, producția nu ar fi putut fi oprită imediat, NCHZ ar fi continuat să polueze chiar dacă scenariul lichidării ar fi fost susținut, astfel încât ar fi trebuit să plătească taxe de emisii chiar și în 2012. Având în vedere existența unor creanțe semnificative din etapa premergătoare falimentului, era prudent ca Fondul de mediu să voteze pentru continuarea activității debitorului său.

(135) Având în vedere cele de mai sus, indiferent de scenariu, de lichidare sau de continuare a activității și vânzare în condiții de asigurare a continuității activității, NCHZ ar fi suportat datorii suplimentare legate de taxa de poluare atmosferică în 2011 și probabil în 2012, obligația fiscală ar fi fost aceeași pentru perioada respectivă, iar obligația fiscală neachitată s-ar fi situat, probabil, în același interval, deoarece, nici măcar în cazul unei vânzări în condiții de continuitate a activității, fondurile nu ar fi fost suficiente pentru a acoperi totalitatea taxelor.

(136) În plus, s-a stabilit că (i) la jumătatea lunii decembrie 2010, creanțele neachitate rezultate din activitatea întreprinderii NCHZ în prima perioadă de faliment, care aveau prioritate față de creanțele din etapa premergătoare falimentului, se ridicau la aproximativ 16 milioane EUR (considerentul 33) și că (ii) aproape toate veniturile (în funcție de scenariu) din vânzarea activelor NCHZ ar trebui să acopere costurile întreruperii activității NCHZ (considerentul 34). Acest lucru a redus în mod semnificativ probabilitatea achitării creanțelor din etapa premergătoare falimentului într-un scenariu de lichidare.

(137) Având în vedere cele de mai sus, se poate preconiza în mod rezonabil că niciuna dintre creanțele din etapa premergătoare falimentului ale Fondului de mediu nu ar fi fost achitată în cazul unei lichidări. Astfel, pe baza informațiilor de care dispunea la momentul respectiv, Fondul de mediu a putut considera în mod rezonabil că ar fi mai avantajat în cazul continuării activității în comparație cu pierderea tuturor creanțelor sale în caz de lichidare.

(138) În acest context, Comisia consideră, de asemenea, că analiza economică și prezentarea conducerii întreprinderii NCHZ, pe care Fondul de mediu le-a avut la dispoziție la momentul votului din ianuarie 2011, au constituit o bază valabilă pentru decizia sa de vot. Astfel cum se descrie la considerentele 101-104, ambele documente au arătat că desfășurarea în continuare a activității NCHZ și vânzarea acesteia în condiții de asigurare a continuității activității [existând un cumpărător interesat disponibil (considerentul 103)] erau în interesul creditorilor, prin urmare și al Fondului de mediu. Prin urmare, Fondul de mediu, ale cărui creanțe suplimentare din cursul celei de a doua perioade de faliment erau preconizate a fi mai mici decât creanța din etapa premergătoare falimentului, avea motive solide să își bazeze decizia pe analiza economică a administratorului, împreună cu prezentarea conducerii.

(139) Astfel, Comisia consideră că decizia Fondului de mediu de a vota în favoarea continuării activității NCHZ ar fi fost luată, de asemenea, de un creditor privat rezonabil și diligent și, prin urmare, a fost conformă cu piața.

4.3.2.4. Orașul Nováky

(140) Orașul Nováky era un creditor garantat al NCHZ cu o creanță din etapa premergătoare falimentului asupra întreprinderii NCHZ bazate pe înregistrarea unui drept de gaj legat de impozitul pe proprietăți imobiliare de aproximativ 43 781 EUR.

(141) Astfel cum s-a menționat la considerentele 108 și 111, orașul Nováky era expus riscului ca NCHZ să suporte datorii majorate în perioada de faliment și, în realitate, NCHZ chiar a suportat datorii suplimentare legate în principal de obligația sa fiscală asupra proprietăților imobiliare.

(142) Creanțele orașului Nováky născute după declararea falimentului de către NCHZ se datorau neplății parțiale a impozitelor anuale pe proprietăți imobiliare. În conformitate cu cerințele legale în vigoare, impozitele au fost impuse pentru anul respectiv ([74]) în funcție de suprafața terenului și a clădirilor (separat pentru categorii diferite).

([74]) În conformitate cu Legea nr. 582/2004 privind impozitele locale, astfel cum a fost modificată.

(143) Principala creanță datorată de NCHZ orașului Nováky în prima perioadă de faliment a fost impozitul pe proprietăți imobiliare pentru anul 2010 (impus în martie 2010), stabilit la 523 793 EUR (a se vedea considerentul 27). Având în vedere natura creanței respective de impozit datorat statului, aceasta a beneficiat de un tratament prioritar și a fost parțial achitată în prima perioadă de faliment. La sfârșitul anului 2010, adică prima perioadă de faliment, creanțele din etapa ulterioară falimentului se ridicau la 29 762 EUR (în principal, obligația de plată a impozitului pe proprietăți imobiliare al întreprinderii NCHZ) (a se vedea considerentul 27).

(144) Prezentarea conducerii a subliniat că veniturile pe care orașul Nováky le-ar fi pierdut în cazul încetării activității NCHZ se ridicau la aproximativ 572 000 EUR anual (considerentul 32), ceea ce, pe de altă parte, poate fi considerat ca fiind echivalent cu estimarea creanțelor suplimentare care ar fi rezultat în a doua perioadă de faliment.

(145) La momentul adoptării deciziei, se cunoștea faptul că impozitul datorat de NCHZ orașului Nováky era exigibil și plătibil anual și că nu depindea de continuarea activității NCHZ, ci se baza exclusiv pe suprafața terenului și a clădirilor deținute de aceasta. Astfel, era de așteptat ca obligația fiscală neachitată să fi fost aceeași atât în scenariul lichidării, cât și în cel al vânzării în condiții de asigurare a continuității activității, întrucât nu ar fi existat fonduri suficiente pentru a acoperi toate plățile fiscale din cauza altor creanțe din etapa ulterioară falimentului concomitente ale creditorilor.

(146) De asemenea, era puțin probabil ca terenul deținut de NCHZ să se fi modificat substanțial în perioada de timp supusă evaluării. O posibilă vânzare de terenuri era puțin probabilă, principalul motiv fiind povara considerabilă asupra mediului și prezența pe teren a unei industrii chimice grele. Ideea că un cumpărător ar fi achiziționat întregul teren sau o parte din acesta și că ar fi plătit cel puțin o parte din impozitul pe proprietăți imobiliare ar fi fost foarte speculativă și ipotetică. Astfel, doar din perspectiva criteriului creditorului privat, activitatea NCHZ era neutră din punctul de vedere al datoriei pentru orașul Nováky.

(147) Astfel, Comisia observă, în primul rând, că valoarea impozitelor pe proprietăți imobiliare era în mare măsură previzibilă, întrucât era legată de suprafața terenului și a clădirilor ocupate de întreprindere. În al doilea rând, impozitele suportate de întreprinderea aflată în faliment aveau prioritate față de creanțele din etapa premergătoare falimentului.

(148) În plus, s-a stabilit că (i) la jumătatea lunii decembrie 2010, creanțele neachitate rezultate din activitatea întreprinderii NCHZ în prima perioadă de faliment, care aveau prioritate față de creanțele din etapa premergătoare falimentului, se ridicau la aproximativ 16 milioane EUR (considerentul 33) și că (ii) aproape toate veniturile (în funcție de scenariu) din vânzarea activelor NCHZ ar trebui să acopere costurile întreruperii activității NCHZ (considerentul 34). Acest lucru a redus în mod semnificativ probabilitatea achitării creanțelor din etapa premergătoare falimentului într-un scenariu de lichidare.

(149) În acest context, analiza economică și prezentarea conducerii întreprinderii NCHZ, pe care orașul Nováky le-a avut la dispoziția sa în ianuarie 2011, au constituit o bază valabilă pentru susținerea deciziei. Astfel cum se descrie la considerentele 101-104, aceste documente au arătat că desfășurarea în continuare a activității NCHZ și vânzarea acesteia în condiții de asigurare a continuității activității [existând un cumpărător interesat disponibil (considerentul 103)] erau în interesul creditorilor, prin urmare și al orașului Nováky.

(150) Prin urmare, având în vedere pierderea probabilă a tuturor creanțelor din etapa premergătoare falimentului în caz de lichidare, probabilitatea redusă de a se avea în vedere o vânzare a terenurilor din cauza costurilor de mediu ridicate aferente terenului, împreună cu majorarea inevitabilă a impozitelor neplătite pentru o perioadă considerabilă de timp (mai mult de un an), chiar și în caz de lichidare, era rezonabil ca orașul Nováky să sprijine continuarea activității NCHZ.

(151) Prin urmare, Comisia consideră că decizia orașului Nováky de a vota în favoarea continuării activității NCHZ a fost conformă cu piața.

4.3.3. *Concluzie privind existența unui avantaj economic*

(152) Având în vedere cele de mai sus, potrivit Comisiei, comportamentul diferitelor entități publice a respectat criteriul creditorului privat.

(153) Prin urmare, Comisia concluzionează că NCHZ nu a beneficiat de un avantaj față de concurenții săi pe care nu l-ar fi primit în condiții normale de piață în cea de a doua perioadă de faliment, când Legea privind întreprinderile strategice nu mai era aplicabilă, iar NCHZ și-a continuat activitatea pe baza deciziei organismului competent.

(154) În orice caz, deoarece creditorii publici care au participat la procesul decizional al organismului competent s-au comportat ca orice alt operator de pe piață, Comisia consideră că nu este necesar să se evalueze în continuare dacă decizia creditorilor publici a fost sau nu *pari passu*, cu alte cuvinte, dacă a fost luată în aceleași condiții în raport cu creditorii privați care se aflau într-o situație comparabilă. De fapt, creditorii în cauză nu se aflau într-o situație identică. În plus, odată ce se poate stabili dacă se acordă un avantaj economic, nu este necesar să se mai verifice dacă comportamentul entității publice în cauză a fost adoptat în condiții *pari passu* ([75]). În cazul în care intervenția organismelor publice nu este *pari passu* în raport cu cea a operatorilor privați, nu înseamnă în mod automat că tranzacția nu respectă condițiile pieței, iar respectarea condițiilor pieței poate fi evaluată prin alte metode ([76]). Prin urmare, nu este necesar să se recurgă la o examinare a condițiilor *pari passu*, întrucât lipsa avantajului economic și conformitatea cu condițiile pieței în cazul creditorilor NCHZ sunt demonstrate prin alte mijloace.

5. **CONCLUZIE**

(155) Având în vedere cele de mai sus, în urma reevaluării măsurii adoptate în favoarea întreprinderii NCHZ în cea de a doua perioadă de faliment, care a făcut obiectul deciziei de inițiere a unei proceduri oficiale de investigare, menționată în nota de subsol 1 din prezenta decizie, Comisia concluzionează că măsura nu constituie ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) din TFUE,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Decizia organismului competent de a ordona administratorului judiciar să continue activitatea întreprinderii NCHZ, adoptată în unanimitate la 26 ianuarie 2011 de către comitetul creditorilor și de creditorii garantați și declarată obligatorie la 17 februarie 2011 de către tribunalul de insolvență, acționând în calitate de membru al organismului competent, după expirarea Legii privind întreprinderile strategice la 31 decembrie 2010, nu constituie ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Articolul 2

Prezenta decizie se adresează Republicii Slovace.

Adoptată la Bruxelles, 14 iunie 2021.

Pentru Comisie
Margrethe VESTAGER
Membru al Comisiei

([75]) Hotărârea din 4 septembrie 2014, SNCM și Franța/Corsica Ferries France, C-533/12 P și C-536/12 P, EU:C:2014:2142, punctul 54. A se vedea, de asemenea, Hotărârea din 1 februarie 2018, Larko/Comisia, T-423/14, EU:T:2018:57, punctul 119, și Hotărârea din 11 septembrie 2012, Corsica Ferries France/Comisia, T-565/08, EU:T:2012:415, punctul 122. A se vedea, de asemenea, cauza T-93/17, Duferco Long Products SA/Comisia, EU:T:2018:558, punctele 99-106, în care Tribunalul a stabilit neconformitatea tranzacției cu condițiile pieței, fără a trebui să recurgă la o analiză *pari passu*.

([76]) Hotărârea Tribunalului din 12 iunie 2014, Sarc/Comisia, T-488/11, EU:T:2014:497, punctul 98. A se vedea, de asemenea, Hotărârea Tribunalului din 18 septembrie 2018, Duferco Long Products SA/Comisia, T-93/17, EU:T:2018:558, punctele 102 și 103.